William Voltz

**DVOJITÝ AGENT Z RUMALU**

Přeložil František Fabián

l.

NadporučíkVito Batabano čekal, až se vyrovná tlak ve vstupní komoře kosmické lodi SÝKORKA, potom si sňal přílbu a otevřel vnitřní dveře.

Malý osterličan, který mu seděl na pravém rameni, varovně vypískl. To agentovi zachránilo život, spolu s okolností, že měl ještě na sobě ochranný oblek.

V malé centrále stáli dva akonŠtí technici a stříleli na Batabana z termických zbraní.

Batabano uskočil ke stěně, ale jedna střela ho zasáhla do stehna. Bolest se mu rozlila celým tělem. Instinktivně tasil zbraň. Akonané zaváhali. Agentova zbraň chrlila smrt a zkázu. Technici se zhroutili.

Osterličan se vzrušeně hihňal, když

Batabano s tváří zkřivenou bolestí vrá-voral centrálou ke křeslu pilota. Nadporučík si strhal z těla dýmající cáry ochranného oděvu a zděšeně se díval na velkou ránu na levém stehně. Světla kontrolek se mu rozplývala před očima. Zatnul zuby až to zaskřípalo.

Věděl, že musí opustit akonské centrum dřív, než ho začne Sekvoh Betesda podezřívat. Dva technici, kteří na něj zaútočili, ho zřejmé odhalili. Teď jenom doufal, že centrum zatím nestačili vyrozumět. Proklínal svou neopatrnost. To on sám poslal techniky, aby loď připravili k odletu. Naštěstí na Help Tartu III nikdo netušil, že se muži zdržují na jeho lodi.

Batabano odhadoval, že na třetím měsíci planety Help Tart žije asi tři tisíce Akonanů a Antiů. Všichni patřili k tajné organizaci Condose Vasaca. Jistě bude trvat dost dlouho, než někdo začne oba techniky postrádat. A nikdo by ho neměl spojovat s jejich zmizením.

Tuhle nepříjemnost si mohl odpustit, kdyby nebyl předčasně naprogramoval palubní počítač. Technici, kteří šli zkontrolovat vesmírnou loď SÝKORKA, si z čisté zvědavosti prohlédli údaje na počítači, a tak náhodou přišli na jeho plány.

Batabano si otřel pot z čela. Osterli-čan spokojeně zabručel a úžeji se přivinul k jeho šíji. Zřejmě vůbec netušil, že jeho pozemský přítel bojuje s mdlobami a že je těžce zraněný.

Batabanova pravá ruka zatápala po řídícím panelu a zmáčkla startovní páčku. Automatika naskočila. SÝKORKA se odlepila od povrchu měsíce Help Tartu III a nikdo se ji nepokusil zastavit.

Nadporučík neměl na palubě žádné léky ani utišující prostředky. Pochyboval, že bude mít dost síly, aby si ránu alespoň obvázal.

„Doufám, že naše námaha nebyla zbytečná," vyrazil ze sebe namáhavě.

Třicet centimetrů velké stvoření na jeho rameni roztáhlo svůj tlustý ocas a s potěšením ho s ním pláclo do zátyl-ku.

„Krrr, krrr, krrr!" zabručelo. „Já vím, máš hlad, ale já ti teď nemůžu udělat nic k jídlu," zamumlal Batabano.

Chvějícími prsty vytáhl z kapsy uniformy cigaretu a s potížemi si ji zapálil. Zhluboka vdechl kouř a hned se cítil o něco lip. Osterličan znechuceně kýchl. „Jen klid, příteli," chlácholil Batabano a polechtal ho na bříšku.

Osterličan se blaženě protáhl a jeho velké oči zvlhly.

Vesmírná loď SÝKORKA zatím opouštěla soustavu Zelené bariéry. ' l: Batabano se zhluboka nadechl. Tentokrát se na něj usmálo štěstí. Nikdo na Help Tartu III neměl žádné podezření. Mohl by dál pracovat jako agent USO a shromažďovat informace o zločinecké organizaci Condose Vasaca. Teď všechno záviselo na jeho zranění. Pokud se neuzdraví, může umřít nebo po návratu na

Last Hope z něj může být invalida na celý další život.

V každém případě bylo teď nejdůležitější, aby se vůdčí osobnosti Solárního impéria dozvěděly, jaké nebezpečné plány mají Akonané.

Vito Batabano se pokusil zvednout z křesla a zatmělo se mu před očima. Cigareta mu vypadla z úst. Mdloba za chvíli přešla, ale bolest v kyčli hlodala dál.' Trvalo mu deset minut, než se zbavil zbytku roztrhaných šatů.

SÝKORKA zatím pokračoval v letu do lineárního prostoru. Batabano byl na svůj malý letoun velmi pyšný. Byl speciálně vyrobený a byl výkonnější než některé velké vesmírné lodě.

Nadporučík naposled zkontroloval pohledem řídící pult a pak se skulil do malého výklenku, který mu sloužil jako ložnice i kuchyňský kout.

Vito Batabano byl dvoumetrový Ru-malan. Jako všichni muži z planety Ru-mal, která byla kolonií Země, měl měděné zbarvenou kůži a malé, hluboce zapadlé oči. Rudé vlasy mu trčely na všechny strany. Byl hubený a šlachovitý a proslulý svou vytrvalostí.

Na cestě do p'ostele prošel kolem dvou mrtvých mužů. Uvažoval, jestli je nemá vyhodit z lodě, ale chyběla mu k tomu síla. Nakonec se svalil na své úzké lůž-l$o.

Mrtví v centrále mu nevadili. Byl tvrdý muž a jeho život byl stále v nebezpečí.

Batabano cítil, jak se mu svírá podbři-šek. Jen abych neměl poraněné střevo, pomyslel si. Odstranil zbytky zuhelna-tělé látky a ošetřil si ránu antiseptickým roztokem. Nakonec ji stáhl tlakovým obvazem. Víc už udělat nemohl. Celým tělem mu stále pulzovala bolest.
Nadporučík se podíval na hodinky. Až proletí první částí lineárního prostoru, bude muset zpátky k řídícímu pultu, aby provedl korekci kurzu. Rukou si přejel po obličeji a uviděl pár kapek krve. Byla ze rtu, který si zřejmě prokouší.
Když se zase zvedl z lůžka, probudil osterličana. Ten vystrčil hlavu a zvědavě svého přítele sledoval. Batabano přistoupil k bedně se sušeným listím, pár kousků odtud vzal a podal na natažené dlani osterličanovi. Ten potěšené zapře-dl a začal listí žvýkat. Batabano si k němu opět přilehl, otočil se zády ke stěně a odpočíval. Když se osterličan nasytil, přenesl ho Batabano k nádržce s vodou. Malé stvoření se tam s chutí cákalo, až mělo kožich úplně mokrý. Když ho Batabano vytáhl a položil na podlahu, setřáslo ze sebe spršku vody a postavilo se na zadní nohy. Muž ho vyzdvihl a posadil si ho zase na rameno.
„Měl bys vědět, že nádržka na vodu není žádný bazén na koupání," řekl mu. „Ty se ale své denní lázně nikdy nevzdáš, to je mi jasné." Osterličan souhlasně zakňučel a pocákal mu obličej vodou. •
Nadporučík se vrátil do centrály a use^ dl s námahou do pilotního křesla. Další
minuty byl téměř v bezvědomí. Cítil, Že mu stoupá teplota. Očima planoucíma horečkou sledoval kontrolky letu. Vesmírná loď SÝKORKA letěla neomylně svojí cestou.
Ve chvilkách, kdy se mu vracelo plné vědomi, se Batabano s úlekem probíral. Nesměl propást chvíli, kdy loď bude přecházet přes druhou etapu lineárního prostoru.
Osterličan už zase spal, stočený do klubíčka na jeho hrudi. Přítomnost malého stvoření byla Batabanovi příjemná. Těžko by si uměl představit věrnějšího přítele.
Konečně nastal okamžik, kdy SÝKORKA opustila lineární prostor a vrátila se do vesmíru. Teď musel nadporučík upravit koordináty letu. Čísla a kontrolky se mu míhaly před očima, nevěděl, co je skutečnost a co horečnaté představy. Rty měl oschlé, jazyk se mu lepil na patro. Třesoucíma se rukama . programoval počítač a přepínal na automatiku.
Letová rychlost SÝKORKY klesla. Nadporučík upadl do neklidného spánku, horečnaté představy ho stále rušily. Zdálo se mu, že oba mrtví Akonané vstávají a mění jeho údaje v počítači. Viděl před sebou Sekvoha Betesdu s rozpaže-nýma rukama, které vypadaly jako křídla. Obrazy se rychle střídaly, objevil se v nich osterličan, Atlan i Máťa.
Když se zase probral, vzpomínal na své sny o Maře. Uvědomil si, že na ni pod-
vědomě stále myslí. Jaký jsem to byl blázen, pomyslel si s lítostí.
Batabano se zvedl. Na třesoucích se nohách šel k nádržce na vodu a strčil do ní hlavu. To ho trochu probralo. Osterličan prosebně kňučel, ale Batabano mu druhou lázeň nedopřál.
Za pár minut by měl nadporučík, pokud neudělal chybu ve výpočtech, uvidět na obrazovce červené slunce Bolo. Last Hope byla v jeho soustavě jediná planeta. Byla vzdálená od země 21513 světelných let. Pod povrchem pohoří na pólech Last Hope vznikla obrovská zařízení, kde pracovalo osm tisíc mužů a žen. Last Hope patřila ke koloniím planety Plophos, které vedla regentka Mory Abroová-Rhodanová.
V této pustině se nacházela i tajná výzkumná laboratoř doktora Geoffryho Ábela Waringera, zetě Perryho Rhoda-na. Tady vyvinuli první FpF přístroje, které pomohly porazit Dofany.
Batabano si vybavoval všechny tyto podrobnosti, zatímco se vracel zpět do centrály. Na Last Hope by se mohl setkat se všemi důležitými osobnostmi Solárního impéria. Nadporučík věděl, že jeho zprávy zapůsobí jako bomba. Plány Akonanů a Antiů byly tak nebezpečné, že by mohly způsobit i úplný zánik Pozemšťanů.
Batabano se usadil do pilotního křesla. Musel se teď věnovat řízení. SÝKORKA mezitím dokončila svůj let lineárním prostorem. Když se na obrazovce obje-
vilo rudé slunce, nadporučíkovi se ulevilo.
Loď teď mohla pokračovat v klidném letu.
Přesně, jak očekával,-ozvala se vysílačka. Na Last Hope malý letoun zaměřili. Byl vyzván, aby se identifikoval. Batabano se nahnul nad mikrofon. K tomu, aby vstal a zapnul celý vysílací systém, neměl dost síly. Na stanici Last Hope ho na obrazovce nebude vidět.
„Tady je..." Přerušil svoje hlášení, když si uvědomil, že tak chraptí, že mu nikdo nemůže rozumět. „Opakujeme výzvu/' rozkazoval hlas ve vysílačce. „Identifikujte se, nebo se i se svojí lodí opusťte soustavu Bolo."
.Batabano zavřel oči. Věděl, že na planetě Last Hope existuje obranné zařízení s takovou střeleckou kapacitou, která by stačila zničit ne jednu loď, ale celý letecký svaz. Jediný výstřel by SÝKORKU úplně rozprášil. Kolem pusté plane) ty se navíc pohybovalo několik těžce vyzbrojených křižníků.
Tělem mu probíhaly vlny nevolnosti, až se bolestí celý zkroutil.
„Krrr, krrr, krrr!" vyrazil ze sebe znepokojený osterličan.
„Tady je Batabano," šeptal nadporučík hlasem, který nebylo skoro slyšet. r „Hlásí se zvláštní agent USO nadporučík Batabano."
Hlava mu prudce klesla, až čelem uhodil do kontrolek. Omdlel. Jeho poslední
myšlenka patřila mužům, kterým chtěl pomoci a kteří teď na něj budou střílet.

Osterličan, který cítil, že s jeho přítelem není něco v pořádku, se přitiskl těsně k jeho krku a povzbudivě bručel.
„Poslední varování," zaznělo z vysílačky. „Obraťte, nebo začneme střílet!"
Batabano je neslyšel. Obrazovka, na které teď Last Hope bylo velmi dobře vidět, se náhle rozzářila.
Velitel Lasí Hope, generál Koster Heks, stál za zády zaměřovače Oaka van Heusena. Pozoroval těleso podobné disku, které se velkou rychlostí řítilo k jejich výzkumné planetě. Uvažoval, jestli je to bomba nebo nějaká vesmírná loď s mírumilovnou posádkou.
„Neodpovídají, pane," hlásil zaměřovač.
Generál věděl, že se musí rozhodnout. Nemohl dopustit, aby neznámé těleso dopadlo na Last Hope. Mohla to být i atomová bomba.
Rozhodně nevěřil, že by sera zabloudila nějaká cizí vesmírná loď. Taková by se jistě nejdřív ohlásila a identifikovala.
„Zdá se, že ten letoun je pozemské výroby," řekl poručík Oak van Heusen. Generál se usmál. Poručík byl opatrný, nechtěl nést žádnou zodpovědnost.
Generála vyrušil příchod doktora Ge-offryhoAbela Waringera, který vrazil do dveří až za ním vlála halena. Vědec při-
cestoval na planetu teprve před několika hodinami. Měl za úkol urychlit dodávku dalších FpF přístrojů, při jejichž výrobě se ukázala ještě řada těžkostí.
Generál by si byl přál, aby vědec raději zůstal někde jinde. Vážil si ho jako výzkumníka, ale jinak mu připadal Rho-danův zeť jako z jiného světa.
Waringer zůstal stát vedle něho, ale pořád se neklidně ošíval. Ukázal na obrazovku: „Právě jsem o tom slyšel. Co to je?"
„Moc bych si přál, abych to sám věděl, doktore. Posádka, pokud tam nějaká je, na naše volání neodpovídá, Budeme to muset odstřelit, než se to stane pro Last Hope nebezpečné."
„Poslechněte si to, pane!" přerušil je důstojník a zapnul poslech na nejvyšší slyšitelnost. „Co to může být?"
„Krrr, krrr, krrr! " linulo se ze sluchátka.
Generál se zamračil. „Někdo nás chce zmást. Dám rozkaz ke střelbě." „Počkejte!" zařval Waringer. Generál Heks se otočil a v jeho obličeji byla vidět zlost, že se vědec míchá do jeho záležitostí.
„Nesmíte tu loď sestřelit!" řekl Waringer a usmál se.
„Co tím chcete říct? Chcete snad čekat, až to zničí Last Hope?" vyjel zlostně Koster Heks.
„Copak jste neslyšel to krrr, krrr?" zeptal se Waringer a šermoval svýma dlouhýma rukama generálovi před nosem.
„Samozřejmě, že jsem to slyšel. No a?" bručel Heks.
„To byl osterličan," vysvětloval Waringer mírně.
Na generálově krku se objevila pulzující žíla a on se' vší silou musel držet, aby nezařval
„Specialista USO, nadporučík Vito Batabano má takovouhle malou loď a má také u sebe vždycky osterličana," pokračoval vědec rychle, než generál stačil vybuchnout. „Batabano má koordináty soustavy Bolo. Vzpomeňte si, že odtud vystartoval za svými úkoly."
„Ach ano, Batabano je ten tajný agent nasazený proti organizaci Condose Va-saca," vzpomněl si Koster Heks.
„Ano, ta loď patří Batabanovi," řekl Waringer.
Generál nevěřícně zíral na obrazovku. „Proč se tedy nadporučík nehlásí? Já si myslím, že ho Akonané dostali a to cvrkání ve vysílačce je jenom past, do které máme spadnout. Určitě agenta mučili a tak z něj dostali údaje o Last; Hope. Teď použili jeho loď a chystají se, naši planetu zničit." i
Waringer během generálovy řeči zble-r dl. Chápal, že v tom podezření může být hodně pravdy. Pokud je na palubě Bata-banovy lodi všechno v pořádku, proč se agent nehlásí? Ve sluchátku byl zvuk, který vydával osterličan, dobře slyšet. Vysílačka byla tedy v pořádku.
„Musíme tu loď sestřelit!" vážně rozt hodí Heks. „Jinou možnost prostě nemá-
me. I kdyby přitom Batabano měl přijít -o život. Riziko, Že na palubě je bomba, .která by Lasí Hope zničila, nesmíme podstoupit."
Waringer se napřímil, upřené se na vojenského velitele zahleděl a tvrdě prohlásil:
„SÝKORKA zničena nebude. Až bude dostatečně blízko, navedeme ji k přistání pomocí paprsku." . „To je nezodpovědné!" rozčiloval se Heks. „Riskujete životy nás všech i bezpečí naší základny."
„Jen klid, generále! Vím, že jste jako voják odpovědný za bezpečí naší stanice. V tomto mimořádném případě ale přejímám odpovědnost já. Poručík Oak van Heusen je můj svědek."
„To mi moc nepomůže, až budu mrtvý!" Generál se prudce otočil a opustil kontrolní stanoviště.
„Bojím se, že jsem ho rozhněval," zalitoval Waringer. Zaměřovač se jenom nervózně hryzal do rtů.
„Doufejme, že se nemýlíte. Ta věc se rychle blíží a nezpomaluje."
Waringer si byl vědom toho, jak vel-. kou zodpovědnost na sebe vzal. I když všechno dobře dopadne, Heks mu jeho jednání nikdy nezapomene.
„Geoffry!" zavolal ženský hlas.
Waringer se otočil a uviděl ve dveřích Zuzanu. Jeho mladá žena na sobě měla uniformu solární flotily.

„Venku jsem potkala generála. Vypadal hrozně rozzlobeně."
Zuzana přistoupila ke svému muži a přivinula se k němu. Poručík Oak jenom protáhl obličej. Kdypak si konečně ti dva odvyknou při každé příležitosti si padat do náruče, pomyslel si.
Nikdy nemohl pochopit, proč si tak hezké děvče vzalo muže jako byl Waringer.
Vědec vysvětloval své ženě, co se přihodilo.
„Já ti věřím, miláčku," zašeptala. „Však generál na svůj hněv taky zapomene."
Oak van Heusen se kroutil ve svém křesle, jako by měl bolesti, když za svými zády zaslechl mlaskavé zvuky. Za-tracene! pomyslel si. Teď by měli mít jiné starosti.
„Víte, co máte dělat, poručíku. Tu malou loď nechtě přistát na Last Hope. Kdyby se něco dělo, budu ve své kanceláři," poručil Waringer.
„Vy budete ve své kanceláři?" zeptal se nevěřícně poručík. „A co máme dělat, když to skutečně bude bomba?"
„V tom případě to už bude jedno," suše konstatoval vědec.
K takové logice nebylo co dodat. Poručík si jenom přál, aby se generál co nejdřív zase ujal vedení. Heks byl sice přísný, ale člověk u něj vždycky věděl, co má dělat. Kromě toho ve službě nikdy žádné ženy nelíbal.
Doktor Waringer si hlasitě oddechl, když malá loď přistála a k žádnému výbuchu nedošlo. Na boku letounu byl jasně viditelný velký nápis - SÝKORKA. Ve své kanceláři si doktor zapnul malou obrazovku. Zuzana seděla blízko něho.
„Je to SÝKORKA. Kde je ale Vito Batabano?" řekl Waringer.
„Možná, že byl prozrazen a nemohl už odletět. Možná jenom naprogramoval let lodi. Na palubě jistě najdeme nějakou zprávu," domnívala se Zuzana.
Na obrazovce byli vidět roboti, kteří prozkoumávali loď svými zaměřovacími přístroji a vysílačkou sdělovali svoje nálezy.
„Všechny údaje jsou normální. Nevypadá to, že by na palubě byly nějaké nebezpečné zbraně," napjatě poslouchal sdělované údaje Waringer.
„Teď můžeme nechat zatáhnout SÝ-KORKU do hangáru a půjdeme se podívat, co najdeme na palubě," řekl.
„Doufám, že se Batabanovi nic nestalo." obávala se Zuzana.
Waringer potlačil zlostné zavrčení.
„Vím, že se ti líbí," řekl a nedokázal potlačit žárlivost.
„Ale Geoffry," smála se Zuzana. „Kolikrát ti mám ještě opakovat, že jsi pro mne jediný opravdový muž. Nikdo se ti nevyrovná."
Stejně jako jindy se Waringer ptal sám sebe, co na něm jeho žena vidí.
Ohlásil se poručík Oak van Heusen.
Hlásil, že při prohlídce SÝKORKY se nenašlo nic podezřelého.
„V pořádku," odpověděl Waringer! „Zavezte loď do hangáru a já se pak na ni přijdu podívat. Máte ještě něco na srdci?" zeptal se, když ucítil důstojníkovo váhání.
„To generál," mumlal inženýr. „Před chvíli volal a ptal se, jestli jste skutečně takový blázen, že necháte zavézt loď do hangáru."
„Heks se jenom zlobí," vysvětloval mu Waringer.
„Generál je. ale zkušený muž," opáčil poručík.
Waringer se obrátil bezradně ke své ženě, ale ta se jenom smála.
„Já tady vedu výzkum. Přebírám odpovědnost. Dávám rozkaz, aby byla loď umístěna v hangáru!" Poručík si jenom vzdechl. Waringer sledoval na obrazovce, jak je SÝKORKA transporto vána do podzemí. Pak se zvedl a pohladil svoji ženu po vlasech. „Já se teď na to půjdu podívat."
Zuzana vstala. „Já jdu s tebou." Waringer už si za dva roky, které uběhly od jejich sňatku, zvykl ženě neodporovat. I teď se podvolil jejímu přání.
Když do hangáru přišel Waringer se svojí ženou a mnoha specialisty, na první pohled poznali, že SÝKORKA je v pořádku. Nic nenasvědčovala tomu, že by se zúčastnila nějakého boje. O to záhadnější bylo, že se neozvala posádka.
U dveří stáli připravení dva montážní roboti.
„Je to napínavé," libovala si Zuzana. „Tady na Last Hope máme málokdy nějaké vzrušení."
Waringer by jí rád připomněl, co všechno už se na Last Hope udalo, ale raději mlčel. Jeho hlavní pozornost teď poutala SÝKORKA.
Jeden z techniků mu přinesl pár snímků, které byly pořízeny zvláštní kamerou. Ta byla schopná pomocí paprsků zobrazit i prostory za velmi silnou ocelovou stěnou.
„Nic tam nevidím," řekl Waringer, když si negativ prohlédl proti světlu. „Snad tři velké kusy salámu a jeden menší."
Technik potlačil úsměv. Vzal snímek a podložil ho obrazem lodní centrály.
„Podívejte se ještě jednou, pane. Máme tady snímek palubní centrály."
Waringer si prohlédl snímek znova. „U všech planet," vyrazil ze sebe. „Vidím tři lidská těla. Ten menší předmět musí být osterličan."

Technik, který s ním prohlížel snímky, řekl: „Ti tři lidé se nehýbou. Jsou buď mrtví nebo v bezvědomí. Ta menší bytost je živá a skáče pořád kolem postavy v pilotním křesle.
Waringer horečně přemýšlel, co se asi na lodi stalo. Batabano vyrazil na výzku-
my sám a teď se vrací se dvěma muži. Pokrčil rameny.
„Otevřete dveře."
„Podívej, kdo sem jde!" zvolala Zuza-na.
Waringer se ohlédl a uviděl přicházet generála Hekse s doprovodem. Bylo vidět, že na svůj hněv už zapomněl. Na Waringera se ani nepodíval a ujal se velení. Když se otevřely vnější vstupní dveře, vešel generál první dovnitř. Za chvíli vystrčil hlavu a kývl na Waringera.
„Pojďte se podívat!" Pomohl vědci dovnitř a posvítil na jednu stěnu. „To jsou stopy po paprskometu." řekl.
„Ano," souhlasil Waringer. „Došlo tady k boji. Snad to Batabano přežil."
Generál o tom zřejmě nebyl tak přesvědčený. Bez dalšího slova otevřel dveře do centrály. Tam planulo světlo. Na zemi uviděli ležet dva mrtvé Ako-nany.
Nadporučík Vito Batabano seděl v řídícím křesle, hlava mu spadla na prsa. Na ramenou mu seděl osterličan a výhružně vrčel.
Generál i Waringer zůstali stát jako zkamenělí.
„Na co čekáte? Podívejte se, co je s Batabanem!" ozval se za nimi ženský . hlas. Zuzana necekala a protáhla se kolem nich k nadporučíkovi. Generál jenom nadzvedl obočí.
„Pojď ke mně, osterličánku/' lákala Zuzana rozčilené zvířátko. Vzala je do rukou a to se jí přitulilo k tváři.
„Je zraněný, ale ještě žije," oznámila Zuzana oběma mužům. Waringer se s hrůzou díval na prokrvácený tlakový obvaz na Batabanově stehně.
„Přineste nosítka," zavolal generál.
AntigravitaČní nosítka připlula vzduchem a o Batabana se začali starat dva lékaři. Když ho uložili, seskočil osterli-čan ze Zuzaniny ruky a přitulil se na prsa svému pánovi.
„Vezměte to zvíře pryč, do nemocnice nesmí," řekl Heks Zuzaně.
„Zkuste to sám, generále, pokud to do-. kážete," ironicky se zasmála Zuzana.
Když generál Koster Heks spěšně opouštěl SÝKORKU, hlasitě nadával.
Nadporučík Vito Batabano se probral z bezvědomí v jasném a příjemně chladném pokoji. Ležel v pohodlné posteli a byl starostlivě přikrytý. Bolesti zmizely. Odhodil pokrývku a posadil se. Vracely se mu vzpomínky. Byl naživu - tedy obrana na SÝKORKU nestřílela.
Pod polštářem se něco pohnulo, oster-Hčan zvědavě vystrčil hlavu.
„Ahoj, prcku!" pozdravil ho Batabano. „Tak ty ses ode mne nenechal zahnat?" Osterličan jenom potěšené zapředl, Nadporučík se rozhlédl kolem sebe. Nacházel se v pohodlně zařízeném nemocničním pokoji. Na malém stolku vedle něj stála vysílačka. Batabano ji zapnul.
„Prosím?" zeptal se neosobní hlas. „Tady je Batabano. Jak dlouho jsem byl v bezvědomí?" ohlásil se specialista uso.
„Okamžik, hned k vám přijdu," reagoval hlas už přátelštěji.
„Počkejte!" zarazil ho Batabano. „Pošlete sem hned generála Hekse!"
„Hej! Copak hoří?" nedal se muž, který s ním mluvil.
„Ano! A pořádně!" řekl Batabano. Za chvíli vstoupil do místnosti vysoký černovlasý muž v bílé uniformě. Byl to doktor Ziggy Schertzer.
„Generál a doktor Waringer jsou už na cestě k vám," oznámil.
„To vy jste mě ošeřil? Jak to se mnou vypadá?" chtěl vědět nadporučík.
„Pokud nebudete pospíchat a pár dní zůstanete ležet, budete úplně v pořádku," ujistil ho doktor. „To jsem rád. Moc rád." Do místnosti vstoupili generál Heks, doktor Waringer a jeho žena. Heks se posadil na pelest postele a prohlížel si Batabana jako šestinohé tele.
„Musím vám poděkovat, že jste SÝKORKU nesestřelili," řekl Batabano.
„To poděkujte tady doktoru Waringe-rovi. Já bych vás odstřelit nechal," ujistil ho Heks. „Na palubě jsme našli dva mrtvé Akonany. Víte o tom?"
„Já jsem je musel před svým útěkem z Help Tartu III zastřelit. Prohlíželi můj počítač.a našli tam údaje o mých úkolech na planetě. Napadli mě a to byl je-
jich konec. Naštěstí neinformovali Sek-voha Betesdu a tak nikdo z organizace Condose Vasaca neví, že jsem specialista USO."
„Vrátil jste se o tři týdny dřív," řekl generál. „Mám pro vás nové zprávy z centra."
„To teď není důležité. Solárnímu impériu hrozí nebezpečí. Na Help Tartu III žije Sekvoh Betesda, úspěšný vědec, který pracuje na problémech hyperenergic-kých přenosů. Teď se právě pokouší sestrojit mezičasový transmiíer. A já jsem přesvědčený, že se mu to už podařilo."
Po Batabanových slovech nastalo ticho.
„Pokračujte!" porušil mlčení generál.
„Dozvěděl jsem se, žeAkonané dobře vědí o příčinách boje mezi lidstvem a Strážci času. Vím, že nám muži z

Modré soustavy nikdy neodpustili, že jsme jim znemožnili, aby rozšířili svou moc. Akonané se teď chtějí pomstít. Chtějí na některé koloniální planetě, která byla zničena náletem Dolanů, provést časový experiment."
Generál přikývl. „Ano, to by Strážce času znovu přesvědčilo o naší vině a zaútočili by na Solární impérium znovu."
„Kdyby bylo Solární impérium zničeno, ujali by se v Mléčné dráze moci Akonané. Sekvoh Betesda si dokonce pohrává s myšlenkou, že by se se Strážci času spojil," dodal Batabano.
„Akonané přece nemohou s transmi-terem jen tak přiletět na některou plane-
tu. Musí přece počítat s tím, že se budeme bránit a sestřelíme je!" poznamenal Waringer.
„Na to všechno jsou Akonané připravení. Betesda mě pověřil, abych někde obstaral pozemskou loď, na které by se potom bez rizika přiblížili až k Impériu."
„Tak oni vám věří," s potěšením konstatoval Heks. „Vy jim ale žádnou loď neobstaráte."
„Pak si najdou něco jiného, aby sem transmiter dostali. Když ale přání Ako-nanů vyhovím, budeme alespoň pořád o činnosti Condose Vasaca informováni a budeme mít možnost se bránit," pokračoval Batabano.
„Touhle diskusí jenom ztrácíme čas," vmísila se do hovoru Zuzana. „Nadporučíku, namluvte teď kazetu se všemi svými zprávami a já ji kurýrem odešlu ke své matce do soustavy Eugaul. Matka buďe ihneď informovat Reginaída Bulla a Alana Mercanta."
Batabano ucítil, že ho zase začíná bolet noha. Analgetikum přestávalo účinkovat.
„Slíbil jsem, že se vrátím na Help Tarí III s pozemskou lodí do osmi dnů. Mánie naspěch."
„Doktor Schertzer říká, že potřebujete klid na lůžku nejméně čtyři týdny," připomněl mu Waringer.
„Skutečně věříte, že budu tak dlouho odpočívat a čekat, až Akonané svoje plány uskuteční?" zeptal se Batabano.
„Za tři dny musím být na nohou."

2.
Páska byla nahraná a odeslaná. Reginald Bull stál u okna a pozoroval světla milionového města. Nikdo z lidí tarn venku netušil, jaké nebezpečí se řítí na Solární impérium.
„Ty proradné zmije!" zanadával si Ju-lian Tifflor a vypnul vysílačku. Málokdy se stalo, aby se takhle zapomněl.
„Proč, proboha, Perry Rhodan tu Modrou soustavu už dávno nezničil? Akonané nám dělají jenom samé potíže."
„Říkat tomu potíže je opravdu slabé slovo," poznamenal Allan Mercant, který seděl vedle u stolu.
Bully se obrátil a podíval se na tři sedící muže. Kromě Mercanta a Tífíora tam byl ještě Heiko Anrath. Měl za úkol nahradit Perryho Rhodana v době jeho nepřítomnosti. Solární maršál se zadíval na Mercanta. Šéfrozvědky v posledních týdnech viditelně zestárl, i když byl nositelem buněčného aktivátoru. Já asi taky nevypadám o moc lip, pomyslel si Bully. „Zrovna teď, když jsme měli možnost si oddechnout, se musí stát něco takového," vztekal se Tifflor.
„Můžeme bejt jenom rádi, že se Bata-bano vrátil a přinesl nám informace. Musím teď všechny podklady poslat NATHANOVI, aby provedl potřebný výpočty. Ale ani největší mozek na Luně za nás nerozhodne, jestli máme Bataba-novi dát k dispozici pozemskou loď nebo ne," uvažoval nahlas Bull.
„Co je to vlastně za člověka ten Bata-bano?" chtěl vědět Mercant. „Nikdy jsem ' o něm ještě neslyšel."
Bully ukázal na tlustý svazek papírů na stole.
„Tady je jeho spis. V současný době je to naše jediná spojka s organizací Con-dose Vasaca."
Mercant nahlédl do spisu a chvíli se jím probíral. „Nevidím tu nic moc zajímavého. Vypadá to, že je to muž jako každý jiný."
„Nemůže to být léčka? Třeba Akonané Batabana využívají... Měli bychom to dobře uvážit," přidal se Heiko Anrath.
„O to bych se teď nestaral," prohlásil Bully. „Generál Heks na Last Hope je nejpodezřívavější voják, jakýho znám. Ten si Batabana dobře prověří, než ho pošle zpátky do Zelený bariéry."
Čím déle Bully přemýšlel, tím větší starost mu dělala možnost, že Akonané napadnou Impérium. Věděl, že nikdy nepřiznají, že se k něčemu takovému chystají. Jasně dali najevo, že se boje Pozemšťanů se Strážci času neúčastní. Se všemi ostatními kmeny jenom čekají, až Strážci Času nad Impériem zvítězí.
Bully chápal, že jim stejně nezbývá nic jiného, než vyslat nadporučíka Bataba-nu do soustavy Zelené bariéry a dát mu k dispozici pozemskou loď.
„Nemá smysl pořád diskutovat. Počkáme si na NATHANŮV verdikt. Pak.se rozhodneme."
Mercant se zvedl, ale Baíabanův spis • vzal s sebou.
. „Ještě si to jednou projdu. Chci vědět, komu svěřujeme do rukou osud mnoha miliard lidí."

3.
Nadporučík Batabano vystrčil nohy z postele a ihned pocítil intenzivní bolest v hýždi. Chvíli seděl bez pohnutí a ruce si přitiskl na bok. Osterličan se k němu připlazil a hlavou se mu opřel o nohu.
Tři dni, pomyslel si hněvivě Batabano . Říkal jsem, že mi budou stačit tři dni!
Nakonec se mu podařilo postavit se na nohy. Chvíli čekal, jestli bolest nezesílí. Pak opatrně posouval nohu před nohu, až se doplížil k malé koupelně. Tam si musel na chvíli sednout. Doufal, že se mu rána znovu neotevřela,

jinak by doktor Schertzer jistě trval na tom, že musí zůstat v posteli ještě několik dní.
Proč, k čertu, nepřišla zatím žádná zpráva ze Země? Třeba přede mnou něco tají! Nebo se mé snaží šetřit. To nejspíš, pomyslel si.
Po pár minutách už se cítil lépe. Napustil do umy vadla, vodu a strčil do ní osterličana.
„Už jsi se dlouho nekoupal, příteli. Nezapomeň, že doktor tady dbá na hygienu. Nikdy by nám neodpustil, že se koupeš v umyvadle."
Osterličan jenom vystrčil mokrý čumák a Batabanovi se zdálo, Že se směje-
Najednou nadporučík zaslechl, jak se
dveře do jeho pokoje otevřely a ozval se přísný hlas doktora Schertzera: „Nadporučíku!" Pak bylo slyšet blížící se kro-ky.
„Považoval jsem vás za moudřejšího," řekl doktor vyčítavě. „Jak vidím, sedíte na židli. Ten výlet byl zřejmě nad vaše síly."
Batabano se snažil, aby vypadal sklíčeně, ale v tom okamžiku se vynořil os-terličan, kterého předtím nadporučík rychle ukryl do kouta. Zvíře kýchalo a otřepávalo se tak vydatně, že doktorovy kalhoty byly ihned úplně mokré.
„Vy jste koupal to zvíře!?"
„Doktore, osterličan je zvyklý koupat se denně. Já tu ležím už třetí den a mého přítele si nikdo ani nevšiml."
Lékař se zatvářil šokované. V té chvíli vstoupil do pokoje generál Heks.
„Nadporučíku, to jsem rád, že už jste zase na nohou!"
„Nestojí na nohách, ale sedí na zadku, generále," hrubě poznamenal lékař.
„Neposlouchejte ho, pane. Trochu se zlobí na mého osterličana," omlouval ho Batabano.
Heks si jenom povzdechl, ale hned pokračoval. „Mám pro vás novinky."
„Ty si poslechnu raději v posteli," řekl specialista. Chtěl svižně vstát, ale bolest mu to nedovolila, musel si zase sednout.
„Ha!" vyrazil ze sebe lékař. „Budeme ho muset podpírat!"
Batabano byl rád, když se nakonec uložil do postele. Generál sáhl do kapsy a vytáhl obálku. „Došla zpráva od NATHANA," řekl.
Počkal, až je lékař opustí, a pokračoval. „Hlavní počítač nám sdělil, že Ako-nané mohli získat princip konstrukce mezičasového transmiteru jedině na Pi-gellu. Můžeme tedy předpokládat, že akonský přístroj pracuje stejně jako ten, který postavili Mistři ostrovů. Akonští vědci měli na to, aby transmiter prostudovali, šest let."
„Přesto si myslím, že Sekvoh Betesda je génius," řekl Batabano. „Sice jenom kopíruje, ale jsem přesvědčený, že musel dost často improvizovat."
„NATHAN nás upozorňuje, že je naprosto nutné buď mezičasový transmiter získat, nebo ho zničit. Ještě lepší by bylo transmiter použít, a to co nejblíže u Modré soustavy," pokračoval generál.
„To není špatný nápad," uvažoval Batabano. „Kdybychom nechali transmiter postavit na územíAkonanů, odvrátili bychom tím pozornost Strážců času od nás. Měli bychom na dost dlouho po starostech a ještě bychom se zbaviliAkonanů. Pokud to ale chceme udělat, musíme Akonanům dát nějakou loď. Jsem jedí-ný Pozemšťan, kterého v organizaci Con-dose Vasaca dobře znají a důvěřují mu. Generále, řekněte mi, jak jste daleko s přípravami?"
Generálův výraz byl neproniknutelný. „Jste nemocný," řekl odmítavě. „K čertu! Když budu muset, odletím ještě dneska zpátky do Zelené bariéry," vykřikl Batabano. „Sotva stojíte na nohou!" „Budu sedět v pilotním křesle, nemusím stát. Navíc máme ještě pět dnů čas, Do té doby se úplně zotavím."
Heks se zašklebil. „Loď se jmenuje BRAEBURN."
„Slyšel jsi, mrňousi?" obrátil se Batabano na osterličana. „Za pár dní vyrazíme!" Stvořeníčko se šťastně překotilo na záda. „Promiňte, generále. .Chce poškrábat na bříšku." omluvil se nadporučík.
Když Heks opouštěl pokoj, vážně přemýšlel, jestli mají někomu takovému, jako je Vito Batabano, svěřit tak závažný úkol.
Příští den opustil Batabano na půl hodiny svoji postel a kulhal sem a tam po pokoji. Na protesty lékařů nedbal a jejich varováním se smál. Bylo mu ale jasné, že bez utišujících prostředků zatím nevydrží. Doktor Schertzer mu provedl na stehně pár drobných transplantací a rána se dobře hojila^
O pár hodin později si pro Balabana přišli dva technici s nosítky a odnášeli ho pryč.
„Kam mě nesou, doktore?" chtěl vědět Batabano.
Lékař jenom pokrčil rameny. „Nic nevím, mně se nic neřekne. Generál váru asi chce něco ukázat."
Technici odvezli Batabana skoro přes celou stanici až do kontrolního prostoru, kde se setkal s generálem, doktorem Waringerem, jeho ženou Zuzanou a asi dvaceti muži v uniformách plophoské gardy. Generál se tvářil tajemně. Když technici opustili prostor, posunul Heks nosítka s Batabanem před velkou obrazovku, kde už v půlkruhu stáli všichni ostatní. Na obrazovce bylo vidět lehký křižník, asi sto metrů dlouhý. Byl to starý stroj se zřetelnými stopami po mnoha opravách.
„To je naše stará dobrá BRAE BURN," řekl generál. Pak ukázal na jednoho uniformovaného důstojníka. „A tojejejíkapitán, podplukovník Haiker Lastron."
„Kde jste tuhle starou kraksnu vyhrabali?" chtěl vědět Batabano.

Podplukovník Lastron přistoupil k nosítkům a vysvětloval.
„Plophoská kolonie vlastní ještě asi sto takových křižníků. Jsou z bývalé flotily robotů. BRAE BURN k nim patří, aleje nově vybavená lineárním pohonem a transformačními děly."
„Ta děla budou samozřejmě poškozena, aby je Akonané nemohli použít," přidal se Heks.
„Jestli tomu dobře rozumím, měl bych s tou lodí odletět k Akonanům. Podle toho, jak vypadá, dost pochybuji, že je schopná tam doletět."
„Poslechněte si, nadporučíku, jak si to celé představujeme," začal mu vysvětlovat doktor Waringer plán, který vypracoval spolu s Mercantem a Mory Ab-roovou-Rhodanovou.
„Chtěli jsme, aby organizace Condo-se-Vasaca uvěřila, že loď BRAE BURN je zběhlá loď. Podplukovník Lastron bude hrát muže, který se znelíbil plo-phoskému velení, a proto byl přeřazen na tenhle starý letoun a poslán do války s Dolany. Jeho degradace ho rozzlobila natolik, že se.rozhodl zběhnout."
„Rozumím. Ale Sekvoh Betesda není žádný hlupák, všechny údaje si nechá ověřit.".
Generál Heks se usmál. „Všechno jsme připravili. Eventuální špioni od Condo-se Vasaca najdou takový materiál, jaký potřebují. Z podplukovníka bude kverulant, který se nerad podřizuje."
Batabano se ohlédl na muže v plopho-. ské uniformě. „Předpokládám, že tohle má být posádka BRAE BURN."
„Ano, všechno jsou to elitní vojáci, na které je spolehnutí."
„Sekvoh Betesda nás bude vyslýchat, možná, že u některého muže nechá provést i vymývání mozku," upozorňoval Batabano.
Heks se znovu zasmál. „Rozšířili jsme zprávu, že všichni nespolehliví vojáci v naší flotile byli imunizováni proti hypnotickým výslechům a párapsychickému ovlivňování. Nezapomeňte, sám jste nás upozornil, že máme jen osm dní čas."
„Musíme improvizovat," přidala se Zuzana Waringerová.
„Akonané se nemůžou dočkat, až se Solární impérium rozpadne, proto budou neopatrní."
Heks dodal chlácholivě: „Přestaňte už, nebo si nadporučík bude myslet, že 'ho posíláme na piknik."
Batabanovi to přišlo k smíchu. Nikdo mu nemusel připomínat, co ho v soustavě Zelené bariéry čeká. Znal Akonany moc dobře. Věděl, jak jsou nedůvěřiví, zvlášť k Pozemšťanům.
Nejenom Sekvoh Betesda, ale zejména Shazam Leneck, vojenský velitel na Help Tartu III.
„Nemůžeme vás k letu s BRAE BURN nutit. Ale nezapomeňte, že jste jediný muž, který ten úkol může splnit," zazněl do Batabanových myšlenek Waringerův hlas.
Waringer by jistě neváhal a vydal by se na tu cestu, kdyby to bylo možné', táhlo Batabanovi hlavou.
„Samozřejmě poletím," řekl příkře. „Je mi líto, že jste o tom pochybovali."
„Jak vysvětlíte Akonanům to zranění na noze?" vyptával se doktor Schertzer.
„Vůbec nijak. Budu se snažit, aby to nikdo nezjistil."
„Vždyť špatně chodíte a potřebujete pořád prášky proti bolesti. Jak to zařídíte, aby si toho nikdo nevšiml? Víte, že
se nesmíte moc namáhat, musíte se pořád Šetřit."
Batabano raději všechno slíbil. Doktorovy připomínky mu už šly na nervy. „Osobně jste mi lhostejný, ale vím, že prokazujete velkou službu lidstvu.Apro-tože k lidem patřím, přeji vám hodně štěstí," rozloučí! se lékař,
Batabano si posadil osterličana na rameno a připraveným vozem odjel do hangáru. Podplukovník Lastron už měl letoun připravený ke startu, čekal tam i generál, aby se s ním rozloučil. Předal mu tlustou složku a řadu magnetofonových cívek, „Při letu to všechno prohlédněte a před přistáním zničte," doporučil mu. „A ještě něco: podplukovník Lastron má vyšší hodnost než vy, ale souhlasí, že se podřídí vašemu velení, protože máte větší zkušenosti." Batabano přikývl. „Vážím si toho." „Je Čas," netrpělivě prohlásil Heks, podal nadporučíkovi ruku a opustil hangár. BRAE BURN odstartovala ve večerních hodinách 25. května 2436.

4.
Nadporučík Vito Batabano seděl vedle Haikera Lastrona a na kolenou mu poskakoval osterličan. Lineární pohon vydával podivné zvuky,
„Nemusíte se bát, že by konvertor nevydržel," ujišťoval Lastron Batabana, když vytušil jeho obavy.
„Loď mi nedělá starost. Musím pořád myslet na mezičasový transmiíer a Akonany. Snad zatím Sekvoh Betesda nepřišel na jinou možnost, jak transmiter přepravit," vysvětloval mu své obavy Batabano.
„Nedělejte si pořád starosti, neslouží to vašemu zdraví," doporučoval mu podplukovník.
To byla jasná narážka. Batabano se ani nemusel dívat do zrcadla, aby viděl, že lékařovo varování bylo opodstatněné. Jeho obličej byl Šedivý, pod očima měl kruhy a cítil se velmi slabý. Tiše doufal, že se to bude pomalu lepšit.
Soustava Zelené bariéry ležela na východě galaxie. Bylo to 52 617 světelných let od Země. Místo setkání s představiteli organizace Condose Vasaca se nacházelo na třetím měsíci druhé planety.
„Určitě už začali ty dva techniky postrádat," uvažoval Batabano. „Myslím ale, že mě s jejich zmizením nebudou spojovat. Musíme si ale dávat pozor na Shazama Lenecka. Sekvoh Betesda je příliš zaujatý svými výzkumy a našeho výslechu se určitě nezúčastní. Ale Lě-neck je hrozně nedůvěřivý.'Trvalo mi měsíce, než mě akceptoval."

„Akonové nebudou mít moc času na to, aby nás vyslýchali," řekl Lastron. „Jestli chtějí transmiter použít, budou muset pospíchat."
„To Lenecka jenom přiměje, aby výslechy byly ještě tvrdší."
„Doufejme, že až přiletíme do Zelené
bariéry, půjde všechno dobře. BRAE BURN není v takovém stavu, aby mohla provádět složité manévry," obával se Lastron. Zelená bariéra patřila ještě k Mléčné dráze. Hvězdy tady byly tak hustě vedle sebe, že i malá chyba kurzu mohla loď přivést do záhuby. Batabano se divil, že ho blížící se přistání na Help Tartu III neznepokojuje. Zůstával klidný a věřil v dobrý výsledek.
BRAE BURN ukončila druhou etapu letu v lineárním prostoru. Podplukovník Lastron zapnul hyper vysílačku a odvysílal signál v domluveném kódu. Trvalo pár minut než se na obrazovce objevil obličej Shazama Lenecka. Batabano nikdy neviděl tak ošklivého Akonana.
„Batabano," řekl přísně Leneck. „Hned přerušte svůj let. Nejdřív chci vědět, jakou loď nám přivážíte a kdo je s vámi na palubě."
„Loď se jmenuje BRAE BURN. Je to lehký křižník z plophoské flotily. Kapitánem je Haiker Lastron," hlásil nadporučík. Pak vysvětloval, jak k lodi přišel a proč ho doprovázejíLastron a jeho lidé. Lhát mu nedělalo žádné obtíže.
„Co budeme 'dělat s dezertéry? BRAE BURN bude ještě nápadnější než některá z našich lodí!" namítal Akonan.
„To se pletete, Lenecku. Lastron dostal za úkol obletět zemské kolonie a tam bojovat proti Dolanům. BRAE BURN nepatří k žádnému leteckému svazu a její návrat bude očekávaný," vysvětloval Batabano trpělivě, Cítil, zeje Leneck chce
jenom zkoušet. A zřejmě také váhal, jestli jim má přistání v Zelené bariéře povolit. Batabana to trochu znepokojilo. Kdyby je Leneck poslal pryč, ztratili by kontakt s organizací Condose Vasaca. Pak by se nedozvěděli, kam Akonané transmiter umístí. V koloniích Solárního impéria vládl v současné době chaos, nebylo možné ohlídat všechny planety.
Specialista USO se rozhodl, že se ujme iniciativy.
„Mohl bych mluvit se Sekvohem Be-tesdou?" zeptal se.
Leneck ho odbyl. „Výzkumník je velmi zaměstnaný."
Batabano vztekle praštil do vysílačky. „Já riskuji svůj život, abych vám obstaral loď, a vy mi házíte klacky pod nohy!" zlobil se. „Kdybych to byl tušil, tak jsem se nevracel."
„Jen se zbytečně nerozčilujte, za svoje služby jste dobře placený. Dávám vám povolení k přistání. Připravte svoje přátele na pár nepříjemných otázek," ukončil hovor Leneck.
„S tím počítají. Poučil jsem je o.tom, kdo je Leneck," prudce odpověděl Batabano do ztichlé vysílačky. Když se spojení přerušilo, svezl se do křesla a podíval se na podplukovníka. „Teď jste ho poznali!" řekl. „Hm! Musím přiznat, že jste nepřeháněl," uznal Lastron.
Na Help Tartu III nebyl žádný vzduch vhodný k dýchání. Akonané tam nevybudovali ani žádnou provzdušněnou halu. Na měsíci postavili města v podzemí. Byla tam obrovská stanice s hangáry, laboratořemi, továrnami i obytnými domy.
BRAE BURN byla zavedena do jednoho z hangárů a velká vrata se za ní zavřela. Shora bylo vidět zase jen jednolitou skalní stěnu.
Uvnitř se dalo, stejně jako ve všech ostatních prostorách, dýchat. Obrovská klimatizační zařízení se starala o to, aby byl život na Help Tartu III stejně kvalitní, jako na planetě s normální atmosférou. V místech, kde Akonané ve svém volném čase relaxovali, byly kulisy, které zobrazovaly normální krajinu.
Batabano už po cestě celému svému doprovodu dopodrobna vylíčil, jak to uvnitř velkého měsíce bude vypadat. Znal to tam dokonale, jenom do tajné laboratoře se nikdy nedostal. Od Sekvoha Betesdy ale věděl, jak to tam vypadá.
Akonané pracovali na mezičasovém transmiteru pět let. Teď byl hotový.
Deset minut po přistání se dostavil na palubu BRAE BURN Shazam Leneck v doprovodu šesti ozbrojených specialistů. Leneck byl vysoký a vyzáblý muž. Dlouhé vlasy měl svázané páskou. Pohyboval se nehlučně. Rty měl odulé a jeho kůže byla tmavě hnědá.
Leneck pozdravil strohým pokývnutím. V pohledu se mu zračila všechna ne-
návist, kterou pociťoval ke všemu lidskému.
„Slíbil jste, že nám při vezete loď. A co vidím-vrak!" jeho hlas kovově skřípal.
Batabano sebou trhl, až mu osterličan skoro spadl z ramene. „Co jste si představoval? Že vám přivezu nejnovější su-perloď?"
V Leneckových očích se zablesklo. Pokynul a jeho ozbrojení průvodci místnost ihned opustili.
' „Jdu si prohlédnout tu loď. Pokud nebude k potřebě, zničíme ji."
Haiker Lastron vyskočil a postavil se před Lenecka.
„Okamžik," řekl výhružně. „To je má loď. Přišli jsme sem, abychom si vydělali peníze. Batabano, vy jste .nás podvedl."
„Vy Leneckovi nerozumíte," řekl zachmuřené Batabano. „Ten nenávidí všechny lidi, je nenávistí nemocný. Na-

štěstí ale ví, že tu loď bude potřebovat, aby mohl Zemi konečně pokořit."
„Předložte mi všechny vaše doklady, chci si je prohlédnout," požadoval Leneck. Nadporučík mu předal stoh papírů, který měl už připravený. Věděl, že ho Leneck pečlivě prozkoumá a pokud najde jen jedinou chybu, nechaje všechny zabít. Akonan se na něj zkoumavě díval a zeptal se: „Co je to s vámi, Batabano? Vypadáte jako nemocný."
„Však vy taky nevypadáte dobře," klidně mu odporoval nadporučík. „V posledních dnech jsem skoro nespal. Mys-
líte, že to bylo jen tak, najít vhodnou loď a vhodné lidi?"
„Nejste náhodou na konci s nervy?" číhavě vyzvídal Akonan.
Na to Batabano nereagoval, ale rozhodně řekl: „Máte jen dvě možnosti. Buď nám věříte a budete mít loď, nebo nám nevěříte a potom..." Nadporučík uprostřed věty zmlkl a pokrčil rameny.
„Proč jste nám neřekl, že budeme mít co činit s nějakým bláznem?" ptal se Lastron. „Mohli jsme si BRAE BURN nechat sami."
Jeden z Leneckových specialistů se vrátil a něco mu zašeptal do ucha. Ten se obrátil k Lastronovi.
„Jak slyším, je vaše transformační dělo poškozené."
„Je úplně k nepotřebě. Když se s námi Batabano spojil, letěli jsme právě na Plo-phos obstarat si náhradní díly."
„Tak proč jste je neopatřili?" chtěl vědět Leneck.
Lastron ukázal na Batabana. „On byl proti. Říkal, že má jen tři dny na to, aby se sem vrátil. Oprava na Plophosu by trvala nejmíň týden."
Leneck se rozzlobil. „Vy a vaši muži jste špioni. Tvrdím to od začátku, ale to s tím dělem mě přesvědčilo."
Batabano cítil, že bolest v jeho noze sílí. Potřeboval si vzít léky, ale bylo mu jasné, že nejdřív musí uklidnit Lenecka.
„Myslíte si, že i já jsem špion?" obrátil se k němu.
„Nejspíš ne," řekl Leneck s nechutí.
„Už jsem si vás několikrát prověřoval. Jste na naší straně, a to hlavně pro peníze."
„Tak mi musíte věřit. Já jsem je přesvědčil, aby se s opravou děla nezdržovali."
„Naši pátrací zjistili, že nespolehliví příslušníci flotily byli podrobeni lékařskému zákroku, aby nemohli zradit. Také jste to museli podstoupit?" zeptal se Le-neck.
Batabano potlačil spokojený úsměv. Condos Vasac zřejmě falešnou zprávu obdržel. Lastron zlostně řekl: „To je také jeden z důvodů, proč" jsme zde. Nechtěl jsem o tom mluvit, ale oni nás proti naší vůli mentálně stabilizovali proti nejrůznějším drogám/' Podplukovník se chytil za hlavu. „Něco v mém mozku změnili, a to jenom proto, že se jim nelíbil můj obličej."
„To mě mrzí stejně jako vás. Váš výslech bude teď těžší. Já se ale vždycky nakonec dozvím to, co chci. Teď můžete opustit loď,"
Pak Leneck a jeho muži opustili můstek.
Hned po jeho odchodu dal Batabano znamení, aby nikdo nemluvil. Ukázal Lastronovi malou štěnici, kterou Leneck umístil pod opěradlo křesla.
Nahlas potom řekl: „Vidíte, že jsem vám Lenecka popisoval věrně. Přesto ale doufám, že se s ním dohodneme."
„Jestli mě a mé muže bude moc dlouho trápit nějakými výslechy, tak loď ne-
dostane. Je horší než agenti na Plopho-su." zlobil se na oko Lastron.
Batabano zatím napsal na kus papíru: Pozor! každé slovo je odposloucháváno! Pak řekl: „Leneck nám povolil, že můžeme opustit loď. Venku na nás asi čeká vůz, aby nás odvezl. Pojďme!"
„Připadám si jako zajatec," stěžoval si Lastron.
„No, -vždyť to také jste. Trvá to dlouho, než Akonané začnou nějakému Pozemšťanovi důvěřovat."
„Neměl jsem vás poslouchat," vzdychl Lastron.
„Jen vydržte. Až uvidíte peníze, zlepší se vám nálada. Však si na vás Shazam Leneck zvykne."
Nadporučík Batabano dostal, jak očekával, svůj starý byt. Příslušníci plopho-ské gardy byli odvedeni jinam. Podle Batabana je čekalo pár nepříjemných hodin. Na výslech byli ale muži dobře připravení. Shazam Leneck byl ovšem ne-vypočitatelný.
Nadporučík byl rád, když ve svém pokoji osaměl. Unaveně klesl na nejbližší lůžko a ihned usnul. Probudil se s nepříjemným pocitem, že ho někdo pozoruje. Vedle jeho postele stál Sekvoh Betě-sda. Vědec byl skoro slepý a nosil silné čočky. I přes vysoký věk nebyl shrbený. Jeho šlachovité ruce svědčily o velké síle. Obličej měj vráscitý s mohutným
nosem a tmavomodrýma očima. Byl velmi inteligentní, zaujatý jen svojí prací. Vědec se usmíval.
„Už vás dost dlouho pozoruji," řekl místo pozdravu. „Jste neklidný, ve spán-:ku jste se převaloval a sténal jste."
Sekvoh se sklonil a pošimral osterliča-.na na hlavě. Batabano se rychle posadil a doufal, že nemluvil ze spaní. Počkal, až odezní bolest v noze a pak se postavil.
„Mám za sebou náročné ďny. Nebylo snadné získat nějakou použitelnou loď."
Sekvoh se zase zasmál. „Leneck si nemyslí, že je použitelná."
Batabano z toho vyrozuměl, že vědec je s lodí spokojený. Zeptal se: „Kdy začnete s montáží transmiteru?"'

„Až Leneck dokončí výslech. Rozzlobil bych ho, kdybych začal hned. Výsledek je mi ale už předem jasný. Vy byste nám žádné špiony nepřivedl."
„Proč mi věříte?" zeptal se Batabano Betesdy.
„Jste důvěryhodný muž. Kdybych se někdy dozvěděl, že jste nás oklamal, budu jen litovat, že nestojíte na naší straně." •
Noha Batabana nesnesitelně bolela. Pomalu šel do koupelny a pustil vodu. Nepozorovaně vyndal jednu kapsli od doktora Schertzera a spolkl ji. Po několika minutách pocítil úlevu. Podal voďu i osterličanovi a vrátil se do pokoje.
„Už jstejedl?" zeptal se Betesda. „Zvu vás. Než se najíme, bude snad Leneck s
výslechem hotový a my budeme moct začít s montáží transmiteru."
Batabano by byl raději ve svém pokoji odpočíval, ale nemohl starého výzkumníka odmítnout. Věděl, že v době výslechu je jeho život v nebezpečí. Šli do jídelny a během jídla mluvili jen o běžných věcech. Batabano počítal minuty. Konečně zavolali Sekvoha k vysílačce, Nadporučík tušil, že Leneck dospěl při výslechu k závěru.
Když se starý muž vrátil, sdělil Bata-banovi, zeje rozhodnuto. Použijí jejich loď k přepravě transmiteru.
„Je to jedinečné zařízení," pochvaloval si Sekvoh. „Pochybuji, že během další stovky lét Akonané postaví ještě jeden mezičasový transmiter."
Batabano se dozvěděl, co potřeboval. Sundal osterličana z ramene a hladil ho, aby zakryl vzrušení.Teď tedy s jistotou věděl, že existuje jen jediný mezičasový transmiter a že Akonané nejsou schopní vyrobit další.
„Co je to s vámi?" zeptal se Betesda. „Vypadáte, jako byste se měl v nejbližší chvíli zhroutit."
„Prosím?" zeptal se Batabano udiveně. „Spíš si dělám starosti, jestli dostanu slíbené peníze."
Starý muž se na něj upřeně zadíval.
„Ne, je to něco jiného. Buď jste nemocný, nebo vás něco trápí. Pošlu k vám svého lékaře."
„Opravdu to není nutné," mírně odmítal Batabano. Příliš ostré odmítnutí by
mohlo vyvolat u Sekvoha Betesdy podezření.
„Až se vrátíme, nechám "se prohlédnout."
„No tak dobře," souhlasil výzkumník.
Nikdy se už na Help Tart III nevrátíme, sliboval si Batabano. Určitě ne 'Živí.
Půl hodiny poté, co byl mezičasový transmiter umístěn do nákladního prostoru BRAE BURN, si mohli Batabano a Haiker Lastron pár minut nerušené pohovořit. Sešli se u vchodu do antigravi-tační šachty, která vedla ze skladiště do centrály.
„Nevypadáte dobře, mám o vás starost," řekl podplukovník.
Batabano unaveně přikývl.
„Něco podobného mi před pár minutami řekl Sekvoh Betesda. Dokonce mě chtěl poslat k doktorovi."
„Vydržíte tu námahu?"
„Samozřejmě," odbyl ho Batabano, vytáhl z kapsy pár žlutých kapslí a nechal je kutálet po rozevřené dlani. „To mi pomůže."
Haiker Lastron se na něj zkoumavě podíval a vzpomínal, co všechno o tomto muži slyšel.
„Proč to vlastně děláte?" vyzvídal.
„Riskujete pořád svůj život. Generál
Heks mi vyprávěl, že patříte k nejschop-
. nějším specialistům USO. Jistě by se pro
vás našla nějaká jiná úloha. Při špionáži vám dřív nebo později hrozí smrt."
„Nikdy jsem na to, proč to vlastně dělám, nemyslel." Batabano pošimral os-terličana, který mu seděl na rameni a tiše, vrněl.
„To určitě není pravda," namítal Lastron. „Musíte k tomu mít nějaký důvod. Možná nějaká žena. Nejsem zvědavý, ale třeba by vám pomohlo si o tom promluvit."
Batabano se poškrábal na hlavě. „Pro pánaboha, podplukovníku!" vyrazil ze sebe v hraném údivu. „Na palubě máme ten důležitý transmiter, nevíme, co nás čeká a vy se zajímáte o můj soukromý život!"
Na druhé straně chodby se objevilo pár Akonanů. Lasíron jenom pokrčil rameny a vkročil do antigravitační šachty. Batabano přihlížel, jak je Plopho-san vynášen vzhůru, a na chvíli zavřel oči.
Málem bych mu byl vyprávěl o Maře, pomyslel si dotčeně. Vytáhl jednu kaps-li a rozmýšlel se, zda si ji má už vzít. Bolesti byly ještě snesitelné.
„Ještě chvíli počkám," rozhodl se.
Za ním se ozvaly hlasy. Obrátil se a uviděl přicházet ozbrojené Akonany. Jeden z vojáků se před ním zastavil.
„Vy jste Batabano?" zeptal se. „Byli jsme převeleni na tuto loď a máme vás doprovázet."
„Kolik máte mužů?" chtěl vědět Batabano.
'„Sto," odpověděl důstojník a lehce se uklonil. „Jmenuji se Skormish ot Zel."
Batabano se také uklonil. Sto ozbrojených Akonanů! pomyslel si zděšeně.
Shazam Leneck sice zůstane na Help Tartu III, ale jeho stín je bude pronásledovat všude.

6.
Minuty před startem ubíhaly pomalu. Betesda měl stále nové a nové připomínky k uskladnění transmiteru. S každou minutou se zvyšovala možnost, zeje Leneck odhalí a expedici zarazí. Muži z Plophosu zůstávali až obdivuhodně klidní, i když se na palubu dostavili ozbrojení vojáci.
Sekvoh Betesda, Skormish ot Zel a čtyři technici zůstali na můstku, ostatní vojáci se rozmístili různě po lodi. Batabano tušil, že nejvíc jich bude ve skladišti u transmiteru.
Konečně byl starý výzkumník spokojený. Trval na tom, aby byla obrazovka stále zaměřená na místnost s transmiíe-rem.
Antigravitační výtah vynesl BRAE BURN z hangáru. Přístroje byly zapnuty. Stará loď se třásla a sténala. Betesda starostlivě svraštil obličej. Na neobvyklé rachocení si ale nestěžoval.
Cílem BRAE BURN byla jedna z koloniálních planet v soustavě Orionu, zni-
čená nálety Dolanů. Blíž k solárnímu impériu se Betesda neodvážil.
Batabano věděl, že BRAE BURN se do soustavy Orionu nikdy nedostane.
Když stará kulovitá loď opustila soustavu Zelené bariéry, zapnul podplukovník Haiker Lastron vibrační generátory a v té chvíli upadly všechny živé bytosti na palubě do bezvědomí.
Batabanovo tělo bylo ztuhlé na kost. Sotva uzvedl víčka a když se mu to podařilo, zapůsobilo na něj světlo jako exploze. Po chvíli se mu začalo vracet vědomí. Zvedl hlavu. Obraz můstku mu před očima kolísal. Na prsou mu žalostně kňučel osterličan. Postupně se probouzeli Í ostatní.
Cítil, že se k němu přiblížila nejasná postava a něco mokrého a studeného se mu přitisklo na Čelo.
„Nadporučík se probral," hlásil War-win Paisley. „Jak se cítíte, Batabano?"
„Strašně," zakrákoral Batabano. Přejel si rukou, přes oči, aby viděl jasněji. V křeslech seděli připoutaní Sekvoh Betesda a Skormish ot Zel. Na můstku byli ještě Lastron, jeho zástupce a pět dalších mužů. S Paisleyovou pomocí se podařilo Batabanovi vstát. Lastron se v křesle otočil a usmál se na nadporučíka.
„Vyšlo nám to přesně, jak jsme naplánovali. Akonští vojáci byli, stejně jako my, vibračními paprsky znehybněni. Ro-
boti je odzbrojili a odnesli do hangáru. Tam jsou pod zámkem a pod dohledem."
Batabano by měl pocítit ulehčení. Místo toho si připadal jako vyždímaný. Vyndal další kapsli, spolkl ji a čekal, až začne působit.
„Není váren dobře?" ptal se Lastron.
„O mne se nestarejte. Teď musíme jednat rychle a přesně podle plánu," odpověděl nadporučík. Podíval se na Betesdu, který ho pozoroval.
„Tak vy jste dvojitý agent. Nejdřív jsem si myslel, že ti muži provedli povstání. Ted' vidím, že jste to všechno vymyslel vy!"
„Ano," přiznal Batabano.
Sekvoh Betesda se zeptal: „Víte vůbec, jak velkou službu prokazujete svým lidem? Víte, co by jim hrozilo, kdybychom transmiter dopravili až k Orionu?"
„Dovedu si to představit," odpověděl mu Batabano. „Strážci času by zaútočili na Solární impérium se zvýšenou silou a všechny naše planety by zničili."
„Ano, přesně to by se stalo. Lituji, že naše spolupráce tak špatně končí. Už jsem vám říkal, jak moc si vás vážím. Na tom se nic nemění."
Batabano na starého Akonana bezvý-razně zíral.
„Už také chápu, co se stalo s těmi dvěma techniky, které jsme po vašem odletu z Help Tartu III postrádali. Shazam Leneck vás právem podezíral. A já se mu smál!" Skormish ot Zel, který seděl vedle
a hněvivě se mračil, řekl: „Jak se s ním ještě můžete bavit? Ten zrádce nás měsíce klamal a předával informace našim nepřátelům!"
„Musíte se ještě hodně učit," řekl mu starý Akonan. „Vztek vám teď moc nepomůže."
„Moji vojáci se osvobodí a pak to Pozemšťanům spočítáme. O Batabana se postarám já osobně," vyhrožoval Skormish ot Zel.
„Máte moc bujnou fantazii a Pozemšťany podceňujete," namítal vědec.
Nadporučíkovi by bylo milejší, kdyby se Betesda choval jinak. Raději by v něm viděl nepřítele, ale starý muž byl moudrý a znalý světa.
„Co máte teď v plánu? Chcete rnezi-časový transmiter odvézt na Zemi a nás někde zavřít?"
„Nic jim zatím neříkejte," radil Hai-ker Lastron.
„Proč ne? Mohou se alespoň těšit z toho, že zbraň, kterou vyvinuli, se dobře uplatní jinde," namítal Batabano.
Na vědci bylo vidět rozčilení.
„Umístíme mezičasový transmiter na jedné z akonských planet v blízkos-, ti Modré soustavy. Strážci času budou přesvědčení, že vynález Akona-nů má sloužit k jejich napadení. Akon-ský národ může potom počítat s útoky Dolanů a Solární impérium už nebude ve válce. Pozemšťané budou mít alespoň čas vybavit svoje lodě FpF za-
řízením."
„To nemůžete udělat!" vykřikl Skormish.

Batabano vyskočil a Lastron poprvé uviděl tohoto, jinak naprosto klidného muže, rozčileného.
„Jak dlouho už spoléháte na naší dob-romyslnost? Myslíte si, že jsme skutečně tak naivní, že budeme jen přihlížet, jak se Akonané chystají intrikami náš národ zničit? Vždyť jste právě vy chtěli rozšířit svoji moc ve vesmíru tím, že na nás poštvete Strážce času."
„Ať už se stane cokoliv," řekl Betesda, „naše dva národy nikdy nemohou být přáteli. Jsme inteligentnější - proč bychom měli před Pozemšťany kapitulovat?"
Haiker Lastron debatu přerušil. „Tamhle jsou naše doprovodné lodě!" zvolal a ukazoval na obrazovku. Na ní bylo vidět pět těžkých křižníků z plophoské flotily. „Vidíte je? Budou nás doprovázet a chránit. Z toho vidíte, jak nám záleží na tom, abychom váš mezičasový trans-miter dopravili až do blízkosti Modré soustavy."
„Kterou planetu jste vybrali?" vyptával se Betesda Lasírona.
Plophosan ochotně vysvětloval. „Jednu pustou planetu jen šedesát světelných let od Modré soustavy. Ta planeta je zná-rná jako místo, kde Akonané prováděli svoje výzkumy. Strážci času nikdy nepřijdou na to, že manipulace s časem provádějí Pozemšťané."
Starý výzkumník rozvážně přikývl.
„Budete muset vyřešit ještě jeden závažný problém. Nikdo z vás neumí náš mezičasový transmiter ovládat. Neumí to ani nikdo z akonských vojáků a techniků. Spustit ho umím jenom já!"
„Ano, toho jsme si vědomi," přiznal Batabano.
„A jak mě chcete přinutit, abych ho uvedl do provozu?"
To je ale prohnaný holomek! pomyslel si s obdivem Batabano. Je mnohem nebezpečnější než Skormish a ostatní vojáci dohromady.
„Můžeme vám dát drogy a podrobit vás hypnóze, potom nám povíte všechno, co potřebujeme vědět. Snad budete dost rozumný, abychom nemuseli zkoušet něco mnohem horšího," odpověděl mu nadporučík.
Jizva na Betesdově čele ztmavla. To byla také jediná známka jeho rozčilení. Bylo na něm vidět, že horečně přemýšlí.
„Nevěřím, že bych vám dobrovolně něco prozradil," řekl Sekvoh Betesda.
Batabanovi bylo jasné, že vědec hledá možnost, jak je přelstít.
Rozhodl se, že ho nechá pod stálým dozorem. Jejich mise ještě neskončila.
Za pár minut nato vstoupily BRAE BURN a její doprovod do lineárního prostoru. Batabano se vrátil do své kabiny a úplně vyčerpaný ulehl na postel. Byl tak unavený, že se ani nepostaral o os-íerličana.

7.

Batabana probudil šum intekomu. Vstal a zapnul poslech.
„Haló, nadporučíku," slyšel Lastrona. „Přijďte, prosím, na můstek, blížíme se k cílí naší cesty."
Batabano vstal, nakrmil osterličana a umyl se. Cítil se podstatně lépe. Pak si posadil osterličana na rameno a odebral se na můstek. Stroje BRAE BURN pracovaly nepravidelně.
Ta loď skutečně není v dobrém stavu, pomyslel si Batabano, když používal an-tigravitační šachtu. Těšil se už na to, až dokončí tuto misi a budou moct přejít na některý z doprovodných letounů.
Když nadporučík vstoupil na můstek všiml si, že Sekvoh Betesda už není spoutaný a Skormish ot Zel je pryč.
„Nechal jsem akonského důstojníka odvést k jeho mužům," informoval ho Lastron. „Starého pána jsem zbavil pout, protože nedělá žádné potíže."
Batabano jenom souhlasně přikývl a přistoupil k obrazovce, na které byla vidět velká pustá planeta.
„Objevili jsme tam zbytky ocelové stavby. Je zřejmě léta opuštěná, neodhalili jsme žádné stopy inteligentního ži-vota." Podplukovník posunul obraz, aby mohl Batabano vidět zbytky kopulovitých staveb.
„Typické akonské stavby," řekl specialista USO. „Víte, k čemu sloužily tyto stavby, Betesdo?"
„Ne," odpověděl Akonan.
Batabano si byl jistý, Že lže. Vědátorovy oči triumfálně zářily.
Něco se mi zdá, pomyslel si Batabano. Ten starý muiani ty rozpadlé budovy přeí ce pro BRAE BURN nepředstavují žádné nebezpečí. Přesto, i když se ujišťoval, že všechno je v pořádku, nedokázal se zbavit pocitu nejistoty. O akonském me-zičasdvém transmiteru nevěděli skoro nic. Předpokládali, že funguje stejně, jako mezičasový transmiter Mistrů ostrovů na Pigellu. Neměli žádný návod k obsluze a Betesda jim jistě dobrovolně nic neprozradí.
Do Batabanových myšlenek pronikl Lastronův hlas. „Máme přistát?" Nadporučík se na podplukovníka udiveně zadíval.
„Máte nějaké pochyby?" zeptal se.
„Ne, jenom to musím ohlásit doprovodným lodím," odpověděl Lastron.
„Nemáme důvod déle čekat. Čím dřív odtud odletíme, tím lépe pro nás. Jsme dost blízko Modré soustavy a můžeme tady narazit na cizí flotilu. Nemám zájem zaplést se do nějakého boje."
„Kdo vybral tuhle planetu?" vyptával se Betesda.
„Allan Mercant, velitel solární obrany. Známe její pozici, ale nevíme, jak se jmenuje," odpověděl Batabano váhavě. Má snad ta otázka nějaký skrytý význam?

Ústa starého muže zkřivil úsměv.
„V našem katalogu má také jenom Čís-
lo. Ale přesto jméno má. Jmenuje se Menz art Chorvish. V interkosmu to znamená Tichý svět."
„To je divný název pro planetu," mínil Batabano. Sekvoh Betesda to nijak nekomentoval.
BRAE BURN přistávala. Pět doprovodných letounů zůstalo nahoře a hlídkovalo. Přistály blízko kopulovitých staveb. Atmosféra zde byla řídká. Ve dne pražilo slunce do vysušené země a v noci klesala teplota hluboko pod bod mrazu. Všude okolo bylo vidět rozházené trosky. Zřejmě tu kdysi došlo k nějaké katastrofě a asi proto Akonané planetu opustili.
Batabano mrkl na starého vědce. I on pozoroval obrazovku s velikým zájmem. Nadporučík by byl dal nevím co za to, aby znal jeho myšlenky.
Lastron se zvedl ze svého křesla. „Můžeme začít," řekl nadporučík Batabano a pokynul akonskému výzkumníkovi.
„Následujte nás do lodního skladu."
Sekvoh Betesda stál před přístrojem, který sám vytvořil a na který byl tak pyšný. Přemýšlel, jak by mohl posádku BRAE BURN zničit. To ale nebylo jednoduché, nešlo jen o zničení lodě, bylo nutné také ochránit Modrou soustavu před útokem Strážců času.
Akonan byl rád, že ho do skladu provázejí jen dva muži - Lastron a Batabano. Těšilo ho, že Skormish ot Zel, ten hlupák, není nikde v blízkosti. Betesda ho nesnášel, podobně jako Lenecka. Byli to fanatici, kteří akonské hvězdné říši spíš škodili než prospívali.
„Teď se musíte rozhodnout, zda zapnete mezičasový transmiter dobrovolně," obrátil se k němu Batabano. „Doufám, zeje vám vaše situace jasná."
Starý muž se zadíval na Rumalana. Necítil k specialistovi USO nenávist. Vždyť Batabano jen bojoval za svůj národ. A nyní závisel osud celé hvězdné říše na úspěchu nebo chybě několika jedinců.
„Nemá smysl rozhodnutí oddalovat. Už nemůžeme čekat," řekl Haiker Lastron.
Betesda se lítostivě usmál. „Zapnu ten transmiter. Bylo by zbytečné nechat ze sebe udělat bezmocnou loutku."
Batabano vytáhl z pouzdra těžký šokový zářič. „Aby bylo mezi námi jasno: jakmile se pokusíte nás oklamat, zmačknu spoušť. Až přijdete zase k sobě, budete už pod vlivem drog."
„Rozumím." Starý muž pochopil, že má jen tuto jedinou šanci. Batabano byl nedůvěřivý, jistě bude pozorovat každé hnutí jeho ruky.
„Přistupte k transmiteru!" poručil nadporučík. Vědec se pomalu pohnul. Myšlenky mu vířily hlavou. Pak se zastavil a vztáhl ruku. '
„Než začnete střílet, musím vám připomenout, že tento transmiter ještě nikdy nepracoval. V Zelené bariéře jsme ho nemohli testovat, protože bychom tím vyvolali útok Strážců času na náš národ." „Nějak moc mluví'/' řekl Lastron. Ba-tabano souhlasil.
„Správně. Dost řeči, Betesdo! Dej se do práce." Akonan se nehýbal. „Vy to nechápete," řekl rozčileně. „Než ho zapnu, musím ho otestovat. Dejte mi nějakého robota, abych to mohl na něm vyzkoušet."
„Ne!" odmítl ho plophoský důstojník. „Nevěřím vám."
„Mám snad vstoupit do transmiteru já sám?" ironicky se zeptal starý Akonan. „Bude lepší, když mu vyhovíme a přivoláme robota/' usoudil Batabano.
Lastron neochotně přistoupil k vysílačce a přivolal robota. Betesda sotva dokázal potlačit triumfální úšklebek. Přesvědčil se, že oba muže dokáže přelstít. Možná, že přitom zemře, ale na tom mu nezáleželo. Pokud by přežil, stejně by upadl v nemiíost.
Akonan měl v úmyslu mezičasový transmiter přetížit, i když předem nemohl říct, co se stane. Betesda spoléhal na to, že obrovské přetížení způsobí explozi BRAE BURN nebo ji obrovský příval ' energie vrhne zpět do daleké minulosti.
Do místnosti se dostavil robot. Betesda k němu chtěl přistoupit, ale Batabano ho zarazil. „Dám nezbytné příkazy robotovi sám,"
rozhodl. Odzbrojil robota a poslal ho až k základně mezičasového transmiteru.
Ani tvá opatrnost ti nepomaže, pomyslel si Akonan.
„Zapněte transmiter," nařídil Batabano.
Vědec vstoupil na základnu. Když stál v zóně časového přesunu, ještě jednou. zauvažoval, jestli nemá do mezičasového transmiteru vstoupit místo robota sám. Potom ale nápad zamítl. Byla by to zbytečná oběť. Navíc se chtěl dozvědět, co se stane, až transmiter zapne. Když prováděl nezbytné přípravy, cítil na sobě Batabanův pohled. Když byl hotov, ustoupil stranou.
„Sestupte ze základny," poručil mu Batabano. Betesda beze slova poslechl. „Tak, teď může přijít technik," řekl Batabano.
Sekvoh Betesda sebou trhl. Podcenil nadporučíka. Batabano teď nechá akon-ského technika překontrolovat stav mezičasového transmiteru. Vědec jenom tiše doufal, že technik špatné údaje nerozezná.
Haiker Lastron přivedl technika a Sekvoh Betesda poznal, že Akonan je pod vlivem drog. Lastron odvedl muže nahoru na základnu mezičasového transmiteru a postavil ho před řídící tabuli.

„Víte, co máte před sebou?" zeptal se ho Baíabano.
„Samozřejmě," odpověděl muž pomalu. „Je to mezičasový transmiter Sekvo-ha Betesdy."
Specialista USO se spokojeně usmál.
„Patříte k jeho stálým spolupracovníkům?"
„Ano," odpověděl ochotně Akonan. i „Poznáte, zda je transmiter zapnutý?" pokračoval Batabano ve výslechu. • Sekvoh Betesda zatajil dech. Na dalších otázkách a odpovědích záleželo, jestli Rumalan pozná, že ho vědec podvádí.
„Ano," odpověděl technik.
„Dobře si prohlídněte řídící tabuli. Je možné, že by hrozilo lodi a její posádce nebezpečí, kdyby mezičasovým transmi-terem prošel robot?" pokračoval Batabano.
Akonan si prohlížel jednotlivé kontrolní páčky. Zdálo se, že čas zůstal stát. Betesda Čekal na odpověď, která rozhodne.
„Ne," řekl konečně technik.
Starý vědec si oddechl a popošel o krok vpřed.
„Jste teď spokojený?" zeptal se Bata-bany.
„Ano," přikývl Rumalan. Počkal, až Lastron s technikem opustí sál, a pak dal robotovi pokyn, aby vstoupil do transmiteru.
Vteřiny, které bojový stroj potřeboval k přesunu, se Betesdovi táhly jako hodiny. Pořád čekal, že Batabano robota ještě z mezičasového transmiteru odvolá.
Potom robot vstoupil do časového pole. Z mezičasového transmiteru se vyvalil oblak ohně a celá loď byla obrovskou dávkou energie vržena do minulosti.
Když nadporučík Batabano zase nabyl vědomí, uvědomil si, že ten pocit nevolnosti už jednou zažil. Prodělal ho během výcviku, když se zúčastnil simulovaného přenosu.
Když pomalu otvíral oči, začal si uvě- . dornovat, že něco se nezdařilo.
Mezičasový transmiter vybuchl, pomyslel si. Pak ale uviděl přístroj stát nepoškozený uprostřed sálu.
Podplukovník Lastron byl už na nohou a mířil svým Šokovým zářičem na Sekvoha Betesdu a akonského technika.
Batabano se rozhlédl po skladišti a s úlevou si oddechl. Všechno vypadalo normálně. Robot zmizel. Betesda se zvedal a omámeně potřásal hlavou.
„Co to má znamenat?" zeptal se nadporučík drsně. „Proč jste nás předem ne-varoval, že ztratíme vědomí?"
Akonan se jenom posměšně zasmál a neodpověděl. V tom okamžiku se rozezněly všechny alarmy na BRAE BURN. Podplukovník se vrhl k interko-mu a spojil se s můstkem. Chvíli hovořil a když se obrátil k Batabanovi, byl jeho obličej nápadně bledý.
„Co se stalo?" chtěl vědět specialista USO.
„Můstek hlásí, že kopulovité stavby venku už nejsou rozbořené, ale vypadají úplně normálně. K naší lodi se blíží několik pancéřovaných vozů."
„To nemůže být pravda," vyrazil ze sebe Batabano.
„Naopak," vmísil se Betesda. „Už chápete, co se stalo?"
Batabano zíral na starého Akonana nevěřícně.
„Celá locT! Vy jste nechal přenést BRAE BURN do minulosti!"
Sekvoh Betesda spokojeně přikývl. „Musím přiznat, že jsem měl neuvěřitelné štěstí. Nevěřil jsem, že se trefím do doby, kdy stanice venku byla ještě obsazená."
Batabano pozdě litoval, že nechal starého vědce manipulovat s mezičasovým transmiterem aniž mu předtím podal drogy. Věděl, že Akonané své lidi imunizo-vali proti výslechům a mohlo se stát, že by starý muž při výslechu zemřel. Protože Betesda jako jediný dokázal obsluhovat mezičasový transmiter, nechtěl ho Batabano takovému riziku vystavit. Pozdě poznal, že udělal chybu. Betesda svoji šanci dokonale využil.
„Ještě jste nevyhrál," vykřikl Batabano. „Mezičasový transmiter je zde, na této planetě. To znamená, že ho Strážci času zaměří."
„To není tak jisté. Nezapomeňte, že jsme teď v minulosti. Pokud zdejší obyvatelé BRAE BURN zničí, zmizí i trans-miíer a Strážci času nic nepoznají,"
„Následujte mne na můstek!" poručil nadporučík stroze.
I osterličan poznal, že něco není v pa-řadku. Houpal se sem a tam na Bataba-nových ramenou, ale ten se o něj vůbec nestaral. Zlobil se sám na sebe, že se nechal přivést do takové svízelné situace. Na můstku vládlo ticho. Plophoští vojáci seděli na svých místech a jen Las-tron pobíhal před kontrolkami sem a tam. „Podívejte se na to!" křičel na Bataba-na. „Jsme obklíčení!"
Na obrazovce bylo vidět okolo BRAE BURN asi třicet pancéřových vozů. Děla mířila na loď.
„Navrhuji vám, abyste se vzdali. Zaručuji vám slušné zacházení," doporučoval jim Betesda. „Tam venku jsou Akonané a Antiové. Když se nevzdáte, zničí vaši loď."
„Vzdát se? To vůbec nepřipadá v úvahu ! BRAE BURN je sice vrak, ale bojovat bude!" odmítl nabídku Lastron. „Kromě toho, když zničí naši loď, přijdete o život i vy a vaši druzi."

„Máme tu zprávu zvenčí, pane. Vyzývají nás ke kapitulaci. Do pěti minut musíme opustit loď, jinak začnou střílet."
Lastron zůstal klidný, jako by se nic nedělo.
„Mám zapnout ochranný štít, pane?" zeptal se jeden muž z posádky.
„Ještě s tím počkejte," rozhodl Lastron. Betesda se obrátil na Batabanu. „Vy jste velitel, proč nezabráníte zbytečnému boji?"
Nadporučík přemýšlel, proč je starý Akonan tak nervózní, když venku mají
Akonané převahu. O svůj život se jistě nebál.
„Roboti jsou připravení k boji," hlásil Paisley.
„Výborně! Vy a tři další muži zůstanete v lodi, já se pokusím proniknout s ostatními k těm budovám venku," rozhodl Lastron,
„Jdu s vámi!" rozhodl Batabano. Vr-nícího osterličana strčil do malého výklenku.
„Až budeme venku, zapněte ochranný štít. A teď rychle k bráně!" poroučel Lastron.
„Počkejte! Chci vám něco vysvětlit!" křičel Sekvoh Betesda.
„Neposlouchejte ho, chce nás jenom zdržovat," zlobil se Lastron a vkročil do antigravitační šachty. Nebyl čas na nějaké jednání. Batabano ho následoval.
„Jak daleko do minulosti jsme se dostali, co myslíte?" uvažoval Batabano.
„Myslím, že jen pár desítek let. Až budeme tam v těch budovách, dozvíme se víc."
Zvenčí se ozval zvuk výstřelů. „Útočí. Ti se budou divit, až se teď objevíme," bručel Lastron. Batabano se díval na jejich nevelkou skupinu a pochyboval, že to na Akonany udělá nějaký dojem. Jejich naděje byli roboti.
„Až budeme venku, leťte nízko nad zemí. Tak se nejspíš vyhnete zásahům," instruoval Lastron své muže.
Vrata se otevřela a sto bojových robotů se vyhrnulo ven jako hejno sršňů.
Když potom uviděl Batabano, jak vyskakují z lodě příslušníci plophoské gardy, pochopil, proč si jich ve flotile tak cení. Každý muž vydal nejméně za deset protivníků.
Seskakovali z lodi a až těsně nad zemí zapínali své bojové kombinézy. Velkou rychlostí se pak rozletěli vpřed. Za nimi •uzavřela BRAE BURN ochranný štít.
Batabano se držel po boku Lastrono-vi. Naštěstí byla pancéřová děla málo pohyblivá, takže drobné letící cíle nedokázala rychle zaměřit. Bylo sestřeleno jen pár robotů.
„Rozptylte se!" křičel Lastron. „Proletíme mezi dvěma tanky!"
Akonané udělali taktickou chybu. Rozmístili svoje obrněné vozy kolem dokola lodi a tak se větší část tanků nemohla boje s roboty zúčastnit. Většina robotů unikla a rychle letěla ke stanici. Také některé tanky vyjely z řady a zamířily k budovám.
To pomohlo BRAE BURN, protože se palba na ni zmírnila.
Ve stanici už zpozorovali Lastronovu útočnou skupinu a začali pálit z energetických děl.
„Zůstaňte v blízkosti tanků!" rozkázal Lastron, aby ztížil Akonanům zaměření. Někteří roboti už dorazili ke stanici a začali na ni házet malé atomové granáty.
Batabano zaslechl, jak z lodě volá Pais-leyův hlas: „Už na nás střílí jen pět tanků. Udržíme se, pane!"
„Skvěle! Začněte pálit z děl na stanici!" odpovídal mu Lastron.
Kouř a oheň zahalovaly stanici. Ako-nané nevěděli co dřív. Mají chránit stanici nebo útočit na cizí loď? V řadách nepřítele panoval zmatek. Myslet na vítězství bylo aíe ještě předčasné.
Batabano byl rád, když doletěli ke stanici. Jednu její část už roboti zbořili. Většina robotů ale byla při úporném boji zničena. Batabano viděl, jak se ke stanici blíží řada tanků. Naštěstí nemohli střílet, protože by zdemolovali vlastní budovy.
Nadporučík zamířil svoji zbraň na anténu radiové stanice a rozstřílel ji. BRAE BURN by byla ztracena, kdyby si Ako-nané přivolali posily.
Zbytek mužů a robotů pokračoval v útoku na budovy a Lastron s Ba-tabanem se snažili dostat se dovnitř do • stanice.
Přistáli za ocelovou stěnou. „Musíme dovnitř," rozhodl Lastron. „Jak se cítíte?"
Batabano si od začátku útoku na svoje potíže vůbec nevzpomněl.
Oba muži se plížili přes trosky k jedné z věží stanice. Všude bylo plno mrtvých Akonanů.
Najednou si Batabano vzpomněl na obraz, který viděl na monitoru v BRAE BURN ještě v dobé, kdy loď letěla v jejich přítomnosti.
„Plukovníku!" zvolal. „Už vím, kdo všechny ty budovy zničil. Byli jsme to
my! To my jsme Akonany přinutili opustit tuto planetu!" n „U všech planet! Máte pravdu, nadporučíku! Jestli nás ten obraz v naší současnosti nemýlil, tak ten boj vyhrajeme!" doufal Lastron.
Pro Batabana to byl zvláštní pocit. Viděl po mnoha letech budovy, které kdysi sám zničil! Co se ale stalo s BRAE BURN? Na to se zatím nedalo odpovědět.
„Nesmíme na to myslet. Je to k zbláznění!"
Před nimi se zablesklo. „Akona-né!" vykřikl Lastron a vrhl se do úkrytu.
Zemřu tady v minulosti? pomyslel si Batabano, když zaléhal vedle podplu-kovníka na zem.

„Jsou tamhle za tou stěnou, mají moc dobrý úkryt," řekl Lastron. Batabano si uvědomil, že ať udělají cokoliv, nic to nezmění. Přítomnost je už daná.
Muži vytáhli znovu své zbraně a začali na Akonany pálit. Odpovídala jim jen ojedinělá palba. Protivníků tam moc nebylo. Najednou před nimi vybuchla bomba.
Když nadporučík za chvíli zvedl hlavu, uviděl před sebou mohutného Ako-nana, který na něj mířil. Nestačil se ani chopit zbraně, aby se bránil. Naštěstí pro něj Lastron reagoval rychle a Akonana zastřelil.
„Ostatní utekli," hlásil Plophosan. Oba muži se potom vydali do budovy. Našli
tarn zbytky psacího stolu a nějaké listiny.
Batabano je prohlížel. „Zpráva o atomových pokusech," oznamoval. „Ale není tu žádné datum."
„Tady jsou další papíry," hlásil Las-fřon. „Dá se poznat, z kterého jsou roku?"
„Je tu zmíněný rok dva tisíce čtyři sta čtyři."
Lastron se divoce zasmál. „Vrátili jsme se do minulosti o dvaatřicet let. To znamená, že teď existuji dvakrát. Jsou mi dva roky a žiji s rodiči na Plophosu. Myslíte, zeje něco takového možné? Že bychom mohli stanout sami proti sobě? Vedle starého Lastrona stojí jiný, který si dělá ještě do kalhot?"
Batabanovi to přišlo k smíchu.
„Snad se nám to nikdy nestane." Lep-•ší odpověď specialista USO nedovedl vymyslet.
Někde ve vedlejšíbudově vybuchl granát. Půda se pod nimi zachvěla a na hlavu se jim sypaly sutiny.
„To budou tanky," poznamenal Bata--bano. „Zřejmě obklíčily stanici."
„Máte představu, co bychom měli udělat?" zeptal se Lastron. • „Musíme přimět Betesdu, aby nás přenesl zase zpět do reálného času," uvažoval Batabano.
L „A zase nás oklame. Kdopak ví, kam bychom se dostali. Těch dvaatřicet let je íještě snesitelných," mínil Lastron. ; „Pokud nechcete potkat sárn sebe, mu-
síme něco podniknout. Nechce se mi Betesdu hypnotizovat nebo mu dávat drogy. Jsem totiž přesvědčený, že je proti nim imunizovaný."
„Taky na to nemáme čas," dodal Lastron. „Jistě to nebude dlouho trvat a objeví se tady nějaká akonská bojová loď. Buď musíme s BRAE BURN odletět, nebo zmizet pomocí mezičasového trans mi teru."
Oba muži pak opustili budovu, zapnuli svoje letové agregáty a vznesli se do výše. Viděli, jak obrněné vozy, které obkličovaly stanici, střílejí na všechno, co se hýbalo.
„Vůbec neberou ohledy na své budovy. Asi si myslí, že už je víc poškodit ani nemůžou," tvrdil Lastron.
„Jak se z toho obklíčení dostaneme?"
„Musíme se dostat hodně vysoko, tak se to snad podaří," navrhoval podplukovník.
„Tak svolejte všechny svoje muže," poradil mu Batabano.
O pár minut později se kolem nich shromáždilo asi Čtrnáct mužů. Lastron hořce poznamenal: „Ti ostatní jsou asi všichni mrtví."
Byli ze všech stran ostřelováni. „Musíme odtud pryč! Máme ještě asi tři bojové roboty. Paisley nám pomoci ne-může. Do BRAE BURN se musíme probojovat sami. Poletíme ve skupinách po 'čtyřech, aby seAkonané nemohli zaměřit na všechny najednou. Poletíme oklikou a musíme letět hodně vysoko," rozhodl podplukovník.
„U lodi ale budeme muset zase dolů. Na íoAkonané budou čekat," upozorňoval jeden z mužů.
„Správně," suše ho odbyl Lastron. „Proto musíme být rychlejší než oni."
Opustili trosky budov ve skupinách po čtyřech a okamžitě se octli v prudké palbě. Batabano a Lastron letěli v poslední skupině.
BRAE BURN parkovala nepoškozená uprostřed pustiny. Před ní stály dva tanky, ale nestřílely. Asi Čekaly, až bude stažen ochranný štít. A to se musí stát, až tam muži doletí.
„Až Paisley vypne štít, bude to pěkně nebezpečné," řekl nadporučík. Lastron vzal vysílačku a spojil se s lodí.
„Poručíku, proč nestřílíte na ty dva tanky před vámi?" vyptával se vysílačkou svého zástupce.
„Impulzní děla přestala fungovat, pane," rozzlobeně odpověděl Paisley.
Chvíli bylo ticho, pak se znova ozval Lastron. „Paisley, myslíte, že BRAE BURN vydrží, když deaktivujete štít?"
„Ne, pane!" rozhodně odpověděl Paisley.
„Kdybychom po návratu na loď hned zapnuli mezičasový transmiter, měli bychom šanci uniknout, než loď vybuchne," řekl Batabano.
„Betesda toho zase využije. Než bych zmizel ještě dál do minulosti, radši budu bojovat," zlobil se Lastron.
„Já transmiter zapnu sám!" klidně a rozhodně prohlásil Batabano.
„Vy?" divil se Lastron. „Vždyť nevíte, jak funguje. Bude to ještě nebezpečnější, než kdybychom k transmiteru pustili toho starého Akonana!"
Batabano neodpověděl. Měl plán. Předpokládal, že do budoucnosti se musí každý dostat jenom přes reálný čas.
Muži, kteří se teď už blížili k lodi, byli pod ostrou palbou. Nikdo ale nebyl
zatím zraněn. Batabario byl dvakrát zasažen, ale jeho ochranný štít vstřebal všechnu energii výstřelu. Akona-né zřejmě už pochopili, že jejich protivníci míří k lodi, a zareagovali. Rada tanků se otočila a blížila se k BRAE BURN.

Muži nad lodí počkali, až se všichni shromáždí. Pak Lastron zavolal do vysílačky: „Jdeme dolů, poručíku!"
„Rozumím, pane. Už jsme připravení na to, jak bude BRAE BURN rozstřílená na kusy."
„Pane Paisley," volal Batabano. „Postarejte se, aby Sekvoh Betesda byl u transmiteru, až tam dorazíme!"
„Ano, pane," odpověděl zdráhavě poručík.
„Čím rychlejší budeme, tím větší budeme mít šanci," obrátil se Lasíron k ostatním. „Paisley vypne ochranný štít jen na malý okamžik. Dávejte si pozor, ať nikdo nezůstane venku!"
V prudké palbě se všichni vrhli směrem k lodi. Dva z mužů byli zasaženi a zahynuli, když najednou ochranný štít kolem lodi zmizel. Batabano se nestaral
o střelbu a soustředil se jenom na otevřená lodní vrata.
„Aktivujte štít," volal Lastron, který přistál těsně za nadporučíkem.
„Už se stalo, pane," zněla odpověď. „Je ale pozdě, ve vnější stěně máme nejméně tři díry. Všechny vstupy jsme zavřeli, abychom udrželi tlak."
Batabano se o ostatní nestaral. Vrhl se přímo k mezičasovému transmiteru, vedle kterého postával i Sekvoh Betesda. „Už chápete, co jsem vám předtím chtěl říct? Ta zničená stanice, kterou jsme viděli v našem reálném čase, byla zničena posádkou BRAE BURN."
Batabana ale minulost nezajímala, nyní bylo důležité, co se s BRAE BURN stane dál. Chápe to vůbec Betesda?
Specialista USO chytil vědce za ruku a táhl ho k základně transmiteru. „Teď se chci dostat zpátky. Zpátky do naší normální doby!"
Starý muž se mu chtěl vytrhnout, ale Batabano ho držel pevně. „Nemůžete zpátky, nesahejte na spouštěč, přivedete nás všechny do neštěstí!" křičelAkonan.
Nadporučík nedbal a táhl ho k řídící tabuli. „Tady je hlavní vypínač. Vím, že existuje možnost vrátit se do našeho reálného času."
„To je pravda, ale nikdy mě nepřinutíte, abych vám prozradil, jak to udělat!" odmítl ho Betesda.
. Batabano jednou rukou držel Akonana za rameno a druhou sáhl na páku hlavního vypínače. „Vím, že do budoucnosti
nemůžeme jinak, než přes reálný čas. Stačí, abych zapojil transmiter na plný chod a budeme v roce dva tisíce Čtyři sta třicet šest."
„Vy jste blázen! Vůbec netušíte, co se stane, když mezičasový transmiter zapojíte na nejvyšší energetický výkon!" křičel vědec.
„Teoreticky se nemůže stát nic," klidně prohlásil Batabano. Cítil, jak se páčka v jeho ruce pohnula. Na čele mu vyrazil pot. Věděl, že na jeho rozhodnutí závisí osud mnoha lidí. Stiskl a dotáhl páčku až k nejvyššímu bodu.

8.

Vito Batabano si nebyl vůbec jistý, jestli byl celou dobu v bezvědomí. Připadal si celý rozpolcený a myšlení měl velmi zpomalené. Probrala ho bolest. Ležel na podlaze a vedle něj bzučel nějaký přístroj.
To je mezičasový transmiter, pomyslel si.
Zvedl hlavu a otevřel oči. Blízko něj leželo nějaké zhroucené tělo. Vzduch se chvěl. Nad mezičasovým transmiterem se vznášel mlhavý oblak.
Co se vlastně stalo ? Kde, lépe řečeno v které době se nacházíme ?
Rozhlédl se a uviděl ležícího Lastrona a několik dalších mužů. Pár se jich už hýbalo a sténalo. Z interkomu byla slyšet řada zvuků. Podařilo se mu zvednout
se na nohy. Oblak nad transmiterem nemizel. Byla to nějaká zvláštní forma energie.
Batabano přistoupil k nedaleko ležícímu Betesdovi a prohlédl ho. Starý Ako-nan také přicházel pomalu k sobě.
„Batabano!" ozval se Lastronův hlas a podplukovník se šplhal k němu na základnu. „Co se to stalo? Co znamená ten rudý oblak?"
„To nevím," přiznal nadporučík. „To by nám mohl říct jenom Betesda. Ale mám pocit, že se něco nepovedlo."
Lastron se oběma rukama chytil za hlavu. „Jdu radši na můstek. Musím si promluvit s Paisleyem."
Akonkému vědci se pomalu vracela paměť. Batabano mu pomohl vstát. „Podívejte se na transmiter," vyzval ho. „Co si myslíte, že to znamená?"
Sekvoh Betesda se střídavě díval na nadporučíka a Lastrona a řekl: „Já jsem vás varoval. Loď exploduje."
Batabano cítil, že chvění vzduchu sílí a zvuk mezíčasového transmiteru byl hlasitější. Po zádech mu přeběhl mráz. Jaké síly to probudil? •
Lastron se vrátil od interkomu a vítězně volal: „Jsme zpátky v naší době!"
„Nejsme!" křičel Betesda. „Neexistujeme! Jsme něčím mezi vesmírem a časem a každým okamžikem se rozplyneme!"
„Zbláznil se?" vyjeveně se ptal Lastron.
Batabano nevěděl, připadal si bezmoc-
ný- Chápal, že jediná věc, kterou musí udělat, je opustit urychleně loď.
„Ať muži připraví záchranné čluny," nařídil Lastronovi. Ten ihned vydal příslušné rozkazy. ,
Náhle se Sekvoh Betesda rozmáchl, udeřil Batabana a ten ztratil rovnováhu a spadl ze základny. Vědec naopak

vstoupil do zóny časové přeměny. Batabano sáhl po svém šokovém zářiči, ale Lastron mu zadržel ruku. „Nechejte ho," řekl Plophosan, „už nám nemůže uškodit." Oba muži stáli a pozorovali starého vědce, který vstoupil do transformačního kruhu. Zahalil ho rudý oblak a jeho tělo zprůhlednělo. Mrak začal rotovat a rozšiřovat se, až zmizel. Na BRAE BURN se rozezněl alarm.
Bylo cítit teplo, které z oblaku vyzařovalo. Batabano už věřil, že loď co nejdříve vybuchne. Věděl, že Akonan dobrovolně volil smrt.
„Pojďte!" nutil ho Lastron.
„Rád bych transmiter zachránil," řekl nadporučík. „Je nenahraditelný."
Lastron protáhl obličej. „Budeme rádi, když zachráníme sami sebe." Běželi k hangáru, kde už byly připravené záchranné čluny.
„Ještě musíme osvobodit Akonany. Nechci, aby zbytečně zahynuli," řekl Lastron a odchvátal. Batabano nastoupil do člunu a sháněl se po osterličano-vi. Paisley se začervenal a přiznal, že na něj zapomněl. Batabano beze slova vyskočil ze člunu.
. „Kam chcete jít? Už nemáte čas vracet se," křičel za ním důstojník. Batabano nedbal a mířil k antigravitační šachtě, kde se potkal s vracejícím se pod-plukovníkem. I přes jeho protesty pospíchal na můstek. Tam už na něj čekal os-terličan a vzrušeně kňučel.
Lastron, který ho neopustil, se divil: „Nevěděl jsem, že vám na tom zvířeti tak záleží."
„Osteríičan není žádné zvíře," klidně ho odbyl Batabano. Nebyl čas na diskusi. „Musíme si pospíšit!" naléhal Lastron. Když se vraceli antigravitační šachtou, otřásla se BRAE BURN v základech. Jen chvíli poté, co nastoupili do člunů a opustili hangár, BRAE BURN explodovala.
Z paluby záchranného člunu pozorovali muži ohnivý válec, který pustošil povrch planety. Tato planeta umírala. Lastron vzpomínal na Akonany, kteří tam zůstali. Už jim nebylo pomoci. Be-tesdova sebevražda v transmiteru aktivovala zřejmě neznámou energii a planeta, kterou Akonané nazývali Menz art Chorvish, propadla zkáze.
„Nevím moc o časové energii, ale není možné, aby se znovu a znovu obnovovala?" zeptal se temným hlasem Lastron.
„Myslíte, že jme mohli vyvolat něco jako řetězovou atomovou reakci?" zeptal se Batabano.
„Ano," přikývl Lasíron.
„Mezičasový transmiter už neexistuje," řekl Batabano. „Explodoval zároveň s BRAE BURN. Energie, kterou uvolnil, se časem sama vyčerpá. Její síla bude stačit tak na zničení téhle planety."
Záchranné čluny uháněly vesmírem. Paisley povolal vysílačkou plophoské křižníky. Batabano nepřetržitě pozoroval obrazovku, na které planeta, která sloužila Akonanům dvaatřicet let jako výzkumné středisko, pomalu mizela. Jenom rudý oblak ji obklopoval.
„Jen se na to podívejte. Nezapomenutelný pohled!" šeptal Lastron.
Než stačil dořící, planeta explodovala. Obrovská záře Batabana skoro oslepila. Energetická vlna zasáhla i jejich člun a odhodila ho.
„Krrr! Krrr!" krákoral osterličan a v panice se tiskl k nadporučíkovi. Když se Batabano zase mohl podívat na obrazovku, uviděl, že planeta se nejméně dvakrát zvětšila. Zářila skoro jako malé slunce, ale rudý opar byl už pryč.
„Kde je druhý záchranný člun?" řval Paisley. Na obrazovce ho nebylo vidět. Zaměřovači přístroje nefungovaly, byly uvolněnou energií poškozeny. I vysílačka byla špatně slyšet.
„Musíme se smířit s tím, že jsme ho asi ztratili. Buď byl zničen při explozi, nebo ho vlna energie zahnala někam příliš daleko," řekl Lastron.
Batabano svěsil hlavu. Pod jeho vede-
ním přišlo mnoho mužů o život. Jenom doufal, že jejich oběť nebyla zbytečná.
„Ta planeta pořád roste," divil se Las-tron. „Asi znovu vybuchne. Možná, že se dokonce změní v slunce a budeme mít novu."
Ozval se jeden z křižníků. „Mluví major Lonnard z NEW HAMPSHIRE. Voláme podplukovníka Lastrona."
„Odpovězte mu vy, Paisleyi. Řekněte mu, že jsme jako jediní přežili a že nás bude muset vzít na palubu."
Důstojník rozkaz provedl.
„Je nám líto, že máte tak velké ztráty," odpověděl major. „Je váš člun ještě schopný manévrovat, nebo vás budeme muset přitáhnout tažným paprskem?"
„Dostaneme se do vašeho hangáru vlastními silami," ujistil ho Paisley. Hai-ker Lastron si sedl zpátky do své židle. „Tak, a máme to za sebou," řekl Bataba-novi.
Nadporučík myslel na nekonečné boje, které ještě lidstvo čekají. Galaxie se míru a klidu moc brzy nedočká. Ne, pomyslel si. Čas nejistoty za námi ještě není. Solární impérium je stále v nebezpečí. Strážci času jsou dost silní na to, aby bojovali jak proti Akonanům, tak proti Zemi.
Malý Člun vplul do hangáru NEW HAMPSHIRE a přistál. Poručík Paisley si hlasitě oddechl. Ale když začali opouštět loď, rozezvučely se v křižníků všechny alarmy.
„Co se zase děje?" ptal se zmateně Las-
tron. „Útočí snad Strážci času?To by nebylo dobré, kdyby tady objevili pozemt-ské letouny."
Za chvíli se dozvěděli, co se stalo. Plar neta se znovu zvětšovala, zvláštní oheň přeskočil na slunce a to se začalo

nadour vat směrem ke křižníků.
NEW HAMPSHIRE vyrazila z umfr-rající soustavy a zamířila do lineárního prostoru.
Za ní se slunce měnilo v novu.

9.
Allan D. Mercant, velitel solární roz-vědky, zažil už v historii Solárního impéria prohry i vítězství. Byl to muž nadprůměrné inteligence a vyzařoval neochvějný klid a rozvahu, i v situacích, kdy všichni okolo něj ztráceli nervy.
Ani on ale nedokázal potlačit neklid, když čekal na návrat Vita Batabany. Mercant věděl, co se může stát, jestli se Akonanům podaří svést na Pozemšťany časovou přeměnu. Mnohokrát to už prohovořil s doktorem Waringerem a jeho ženou Zuzanou. Lidstvo nebylo pořád ještě dostatečně vyzbrojené a potřebovalo čas.
Když Allan D. Mercant dostal zprávu o příletu pěti plophoských těžkých křižníků, byl právě v kanceláři doktora Wa-ringera.
„Batabano a podplukovník Lastron jsou na palubě NEW HAMPSHIRE,"
řekl generál Koster Heks, který zprávu předával. „Zdá se, že BRAE BURN už neexistuje."
Mercant a Waringer se po sobě rychle podívali.
„Něco se nepovedlo?" zeptal se Mercant generála.
„Ještě neznám podrobnosti," řekl velitel Last Hope. „Batabano a Lastron by se měli co nejdřív dostavit pomocným člunem na naši loď."
Mercant vstal.
„Chci mluvit s Batabanem, hned jak přistane," řekl rozhodně.
'„Doktor Schertzer si myslí, že..."
„Názory doktora Schertzera mě v tomhle případě ani trochu nezajímají/" přerušil Mercant generála. „Přenechám mu Batabana, až si s ním promluvím."
Allan D. Mercant se zadíval na muže, který seděl proti němu. Batabanův obličej byl poznamenaný napětím posledních dnů. Nadporučík dosáhl toho stupně únavy, kdy už člověk vnímá bolest jen podvědomě.
Batabano vzhlédl. Oči měl hluboko zapadlé a zarudlé.
• „A to je všechno," řekl. „Je mi líto, že jsme měli tak velké ztráty."
Mercant neodpověděl. Ohlédl se na druhého muže, který přiletěl zároveň s Baíabanem.
„Nemám co dodat," řekl podplukovník Haiker Lastron. „Za pár hodin ohlásí naše strážné lodě vznik novy v oblasti, kterou ovládají Akonané. Podařilo se nám zapálit kosmický oheň. Vznikl při explozi mezičasového transmiteru. Víc už jsme pro oklamání Strážců času udělat nemohli."
Mercant mlčky přikývl.
„Ještě jsem zapomněl dodat, že Akonané nejsou schopni vyrobit druhý Časový íransmiter," řekl Batabano. „Už se tedy nemusíme bát. Navíc Akonané ztratili Sekvoha Betesdu, svého geniálního vědce."
„Můžeme tedy počítat s ofenzívou Strážců času proti Modré soustavě. To by mělo stačit k tomu, abychom vyrobili víc FpF přístrojů pro naše vyzbrojení," uvažoval Mercant.
„Není jisté, že nám Strážci času na náš trik skočí," pochyboval Lastron.
„Uvidíme. Teď vyšleme rychlého posla na Zemi, aby mohl NATHAN rozebrat naši novou situaci. Počkáme, jak se věci vyvinou," ukončil debatu Mercant.
Někdo zaklepal na dveře. Objevil se doktor Schertzer. „Slyšel jsem, že se vrátil můj pacient. Upozorňuji vás, maršále, na následky, které by mohl pro něj mít další výslech."
„Tak dobrá, jen si ho odveďte, doktore," smál se Mercant.
Lékař o krok ustoupil a pokynul. Dva jeho asistenti vnesli dovnitř antigravítač-ní nosítka.
„Co to znamená?" zeptal se nabruče-ně Batabano. „Můžu jít po svých, jako každý jiný."
„Nepohnete se ani o krok, dokud vás nevyšetřím," odbyl ho lékař. „Je to hrozné, jak lehkomyslně zacházíte se svým zdravím."
Batabanovi nezbylo než poslechnout a nechat se uložit na nosítka. Osterličan okamžitě zmizel pod přikrývkou, kterou specialistu USO přikryli.
Než muži nosítka odnesli, přistoupil Mercant k Batabanovi a uchopil ho za ruku.
„Moc jste toho pro lidstvo udělal," prohlásil velitel rozvědky a opustil pokoj.
Haiker Lastron se zvedl ze svého křesla a narovnal se.
„To je největší chvála, kterou kdy pronesl," řekl.
Batabano se zašklebil.
„I tak to bylo příliš mnoho chvály," řekl a zasmál se na osterličana, který právě vystrčil hlavu. Osterličan mu úsměv vrátil.
Ale to viděl jen nadporučík Vito Batabano.

Wiiliam Voltz
DVOJITÝ AGENT Z RUMALU
Vychází v edici Perry Rhodan, sv. 355, ISSN 1212-79900
Z německého originálu Der Doppelagent voň Rumal, vydaného nakladatelstvím Arthur Moewíg Verlag v Mnichově roku 1971, přeložil František Fabián. Vydal jako svou čtyřtisící dvou stou devátou publikaci IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha l, roku 2002. Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková. Výtvarný redaktor Radek Novotný. Sazbu zhotovilo grafické studio Tanga, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1. Vytiskla NAVA, s. r. o., Hankova 6, Plzeň. Vydání první. Tematická skupina 13/34. Vydání první. Tematická skupina 13/34.